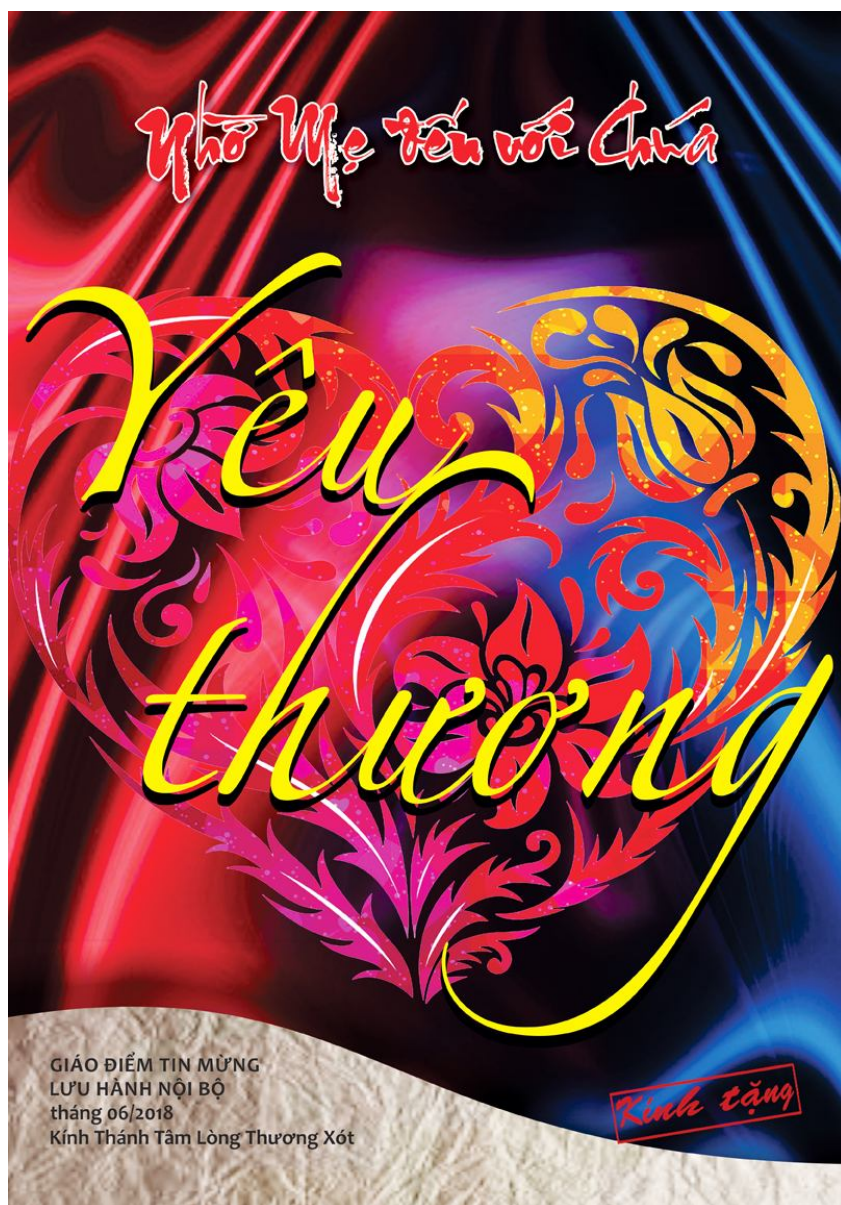

**Thư gửi người Muc Tử*

LỄ KÍNH THÁNH TÂM CHÚA GIÊSU – (NGÀY THỂ GIỚI THÁNH HÓA CÁC LINH MỤC)

*Anh... quý mến trong Chúa Giêsu
Đáng giàu Lòng Thương Xót,*

Vừa nhận được thư của anh trong tháng Hoa kính Mẹ, em rất mừng và xúc động. Tuy không viết thư cho anh thường xuyên, nhưng em vẫn luôn theo bước chân linh mục của anh trong những cuộc hành trình khắp nơi. Riêng em, trong âm thầm lặng lẽ, em cảm thấy những phép lạ của Chúa Giêsu hàng hàng lớp lớp trên bước đường linh mục của anh. Không biết anh có nhận ra tình thương của Người tha thiết với anh thế nào không ? Chắc anh còn nhớ lời Đức Kitô nói với anh: “*Chính Thầy đã chọn con, không phải con chọn Thầy*”. Khi chọn anh, Chúa Giêsu đã biết anh là cái gì rồi, cho nên Người không bao giờ ngỡ ngàng trước những sai lỗi của anh, hoặc không bao giờ Chúa chặc lưỡi hồi tiếc: “**Biết thế ta không nên chọn nó !..**”

Anh cũng như em, chúng ta đều là đất, không ai THÁNH hơn ai. Chúng ta tất cả như một thùng táo, mà trái nào cũng có vết, cũng bị sâu ăn cho tới lõi. không trái nào tốt hơn trái nào, Chúa lấy gì mà lựa chọn? Chúa chọn anh làm linh mục, bởi vì Ngài thương anh. Ngài chọn anh để chịu đựng anh. Không phải vì anh đạo đức sáng chói hay tài giỏi mà Đức Kitô mê anh đâu. Anh đừng rơi vào cái ảo tưởng: ăn ngay ở lành, hãm mình ép xác để làm sáng danh Chúa. Nếu thế Chúa nghèo nàn đến độ phải nhờ một tạo vật hèn mọn, đầy khuyết điểm như anh em mình để làm sáng danh Ngài sao? Thật là nực cười phải không anh? Vinh Quang của Chúa là cho, là ban ra. Vinh quang của chúng ta là nhận, là mở ngõ hết mức tâm hồn như uế tội lỗi của mình để đón nhận Chúa Giêsu. Hôm nay em thấy vẫn còn những nhà tu, những người phụ trách đào tạo theo chủ nghĩa khắc kỷ đi ngược lại con đường của Chúa, tự làm khổ mình và làm phiền cho người khác.

Anh mến,

Mỗi ngày dâng Thánh lễ, anh đều đọc chung với tín hữu lời tung hô: “THÁNH – THÁNH – THÁNH. Trời đất đầy vinh quang Chúa”. Câu đó nghĩa là gì? Phải chăng là trời đất đầy uy quyền của Chúa: mặt trời, mặt trăng, vũ trụ, chim trời, cá biển, sông núi hùng vĩ, mưa gió sấm sét...? Không ! Không phải chỉ có thế. Vinh quang của Chúa là: tình thương của Chúa vẫn từng giây từng phút bao trùm con người tội lỗi; bảo vệ gìn giữ con người để cho nó tiếp tục phạm tội, làm khổ người khác, phật lòng Thiên Chúa, cho dù nó chẳng làm được việc lành phúc đức nào.

Anh đừng ngạc nhiên. Anh đã từng ra nước ngoài, cũng như đã sống ở xứ đạo Việt Nam. Anh đã từng đi dong duổi rao giảng đó đây, hoặc sinh hoạt trong các xứ đạo, các

đoàn thể, các nhóm cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót... Anh có thấy chỗ nào cũng toàn gặp những Thánh Nhân, chỗ nào người ta cũng quỳ xuống tôn vinh Chúa không? Không! Nếu có cũng ít lắm, hiếm lắm. Chỉ thấy có sự dữ, phê bình chỉ trích, nói hành nói xấu, đả kích lẫn nhau, gian dối, mách mung, ám muội, hờn giận và thù hận... Ngay ở trong những nơi đạo đức, trong các dòng Tu, các xứ đạo, người ta cũng phải dè chừng nhau. Ở đó vẫn có đầy đủ những khuyết điểm, ganh tỵ, tranh dành ngôi thứ, chèn ép lẫn nhau, bè phái, xì xèo... Với vài việc hãm mình lẻ tẻ của sức con người, đáng gì ? Thế mà lạ lùng thay, Chúa vẫn gìn giữ mọi người sống khỏe mạnh, sống nhớn nhoe, ban ngày có cơm ăn no bụng, tối nằm xuống ngủ ngon lành, để sáng mai thức dậy lại phạm tội, và phạm tội còn khủng khiếp hơn nữa.

Anh à,

Trời đất đầy Vinh Quang Chúa là thế. Trời đất đầy Vinh Quang Chúa là trời đất tràn đầy Lòng Thương Xót của Chúa, lòng yêu mến của Chúa, sự chịu đựng của Chúa. Chúa Giêsu đã phải rách nát Trái Tim ra mới thương nỗi chúng ta. Thánh Thể Ngài phải bị nghiền nát bởi hàm răng như mãnh thú của chúng ta để tỏ tình thương cho chúng ta, để ở cùng chúng ta mọi ngày cho đến tận thế. Mỗi tình của Thiên Chúa dành cho con người không dễ dàng như đôi vợ chồng mới cưới du dương ngây ngất trong tuần trăng mật đầu. Đôi uyên ương yêu thương nhau là thế, thế non hẹn biển với nhau là thế, nhưng nếu có một trong hai người đi ngoại tình với kẻ khác thì hôn nhân tan vỡ ngay. Thế nhưng anh thấy đó, tình yêu của Chúa Giêsu với loài người tội lỗi, cách riêng với tín hữu, vẫn nồng nhiệt, mặc dù chúng ta luôn ngoại tình với Ngài để chạy theo các tạo vật khác, chạy theo danh - lợi - thú - tham - sân - si...

Anh thân mến,

Em muốn viết rất nhiều cho anh, nhưng thời gian và giấy mực có hạn. Xin anh cầu nguyện mỗi ngày, và chăm chú nhìn vào TRÁI TIM CHÚA GIÊSU THÁNH THỂ mỗi khi anh cầm trong tay khi dâng lễ. Đừng làm như thói quen, đừng dâng Thánh Lễ như một cái máy anh nhé! Tất cả những mầu nhiệm của Thiên Chúa là ở nơi Thánh Thể. Trong khi rao giảng và cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót, anh hãy chiêm ngắm sự giàu có vô phương dò thấu của Trái Tim Chúa Giêsu Thánh Thể, và chìm mình trong tình thương ấy.

Một Dòng tu, một giáo xứ, một cộng đoàn, một gia đình mà sống trong không khí luôn mâu thuẫn đối nghịch nhau, gây chia rẽ bè phái, thì nó trở thành cái gì ? Nó không phải là nhà cầu nguyện nữa. Đức Giêsu nói: *"NHÀ CHA TA LÀ NHÀ CẦU NGUYỆN"*. Anh có nhớ câu: *"Where charity and love are, there is GOD. Đâu có lòng yêu thương bác ái, ở đó có Đức Chúa Trời."* Trong Kinh Thánh còn nói mạnh hơn: *"Không yêu mến thì không biết Thiên Chúa: Whoever is without love does not know God"* (1Ga 4,8). Đạo đức là cái gì, nếu không hòa hợp nhau, không tôn trọng những khác biệt của nhau? Đức Giêsu chỉ tìm đến những kẻ tội lỗi, những kẻ chống đối Người. Đức Giêsu không chỉ thương những người thuộc phe ta. *"The love of Christ has gathered us in to one: Tình yêu của Đức Kitô đã nối kết chúng ta nên Một"* Chia rẽ là của Satan, là tự hủy diệt, là ở trong bóng tối, là chết !

Anh yêu dấu,

Xin anh cứ bám chặt lấy Chúa Giêsu và yêu mến mọi người. Trước khi chịu lấy Thánh Thể Chúa Giêsu, xin anh tha thiết cầu nguyện cho những người chống đối mình, và

hãy sống bình an với mọi người trong Đức Kitô. Hội Thánh thời đại nào có nhiều linh mục cho mình là đạo đức, thời đó Hội Thánh gặp nhiều trở ngại, khó đem Đức Kitô đến cho người khác. Một linh mục ngồi tòa giải tội có thấy mình yếu hèn tội lỗi thì mới thông cảm được nỗi yếu đuối của những người quỳ trước mình xin ơn tha thứ. Xin anh hãy đọc lại Hipri 4,15 và Hipri 5,2 để thấy rõ Đức Kitô. Đạo đức là rào cản giữa con người với Thiên Chúa. Biết mình là nghèo hèn, là trắng tay, là bất lực, mỗi bước đi của mình là bước vào tội lỗi một cách dễ dàng, những tâm hồn ấy mới dễ gặp Đức Kitô, và mới dễ thông cảm với người khác, nhất là những người nghèo hèn tội lụy. Đức Kitô thương những tâm hồn ấy. Chúa Giêsu nói: *"Hãy đến với tôi, những kẻ lao đao"*. Ngài không nói: *"Hãy đến với tôi, những người đạo đức"*. Xin anh hãy có tấm lòng của Đức Kitô để hết lòng xót thương những tâm hồn khổ đau tấp tểnh. Những người chẳng có gì để "biếu xén" anh, mà nhiều khi chỉ đến làm phiền và "xin xỏ" anh. Hãy đi tìm họ, đem Trái Tim Chúa Giêsu cho họ, đem Lòng Chúa Thương Xót đến với họ. Chúa Giêsu đang cần những linh mục như vậy. Giáo dân đang cần những vị mục tử như thế.

Em tạm ngừng ở đây nha anh!

Nhớ nhau trong chuỗi kinh lòng thương xót.

*Cô em của Lòng Thương Xót
Giáo Điểm Tin Mừng - Nhà Bè 2018*

**trạng thơ tháng Sáu*

TRÁI TIM MÀU HỒNG

Ngày xưa còn bé tí teo
Mẹ yêu, mẹ quý tựa mề mun con
Tình yêu của mẹ bằng non
Trăm cay ngàn đắng hao mòn tấm thân
Bên mẹ con hỏi lần khôn
Cái gì quý nhất trong thân xác mình?
Tình yêu! Cháy sáng lung linh
Vì con chẳng quản hy sinh tháng ngày
Lần theo tuế nguyệt đôi thay
Tình yêu chớm nở mình hay hỏi lòng
Rằng yêu quý phận má hồng
Hỏi người quân tử tim lòng dám trao
Tình yêu chàng để nơi nao
Nụ cười, ánh mắt, hay trao tim hồng
Khi yêu chàng có dám không
Hy sinh mạng sống, vẫn chưa đủ đầy
Trắng tròn, trắng khuyết, trắng gầy
Vẫn chưa tìm được bóng mây si tình
Mong chờ mòn mỏi hồn trinh
Gót sen dõng bước một mình tới đây
Lòng thương, lòng xót đủ đầy
Tình si, tình đợi sa lầy vũng yêu
Can Vê núi nọ một chiều
Vì yêu chàng chết xác treo nhục hình
Tim HỒNG vắt máu trung trinh
Mất mờ lệ tủi chờ mình với ta
Hỏi: Trong thế giới bao la
Tình nào sâu nặng hơn là Giêsu?
Hỏi: Trong trời đất mịt mù
Tình ai trọn vẹn, tình ru miền trường?

kimlongnguyen
Tháng Thánh Tâm 2018

*Chuyên mục “Hạt Giống LTX”

TIẾNG THẮNG THÓT TỪ TRÁI TIM

• Tâm Sự của một Nữ Y tá

Con tên Catarina Vũ Thiên Kim Phụng, là con của Chúa nhưng lại vô cùng tội lỗi. Gia đình con được Chúa khoan dung thương xót, ban ơn rất nhiều, nhưng con lại vô ơn tự kiêu, nghĩ rằng đó là do sức con làm ra. Bây giờ tâm hồn con rách nát và nhuốm bẩn vô cùng!

Khi còn nhỏ, gia đình con rất khó khăn, có một mình ba con đi buôn bán nuôi 2 anh em con ăn học. Mẹ con nằm trên giường bệnh bị băng huyết, nhưng Chúa ban cho nhà con vẫn có cái ăn hàng ngày. Mẹ con không có tiền đi bệnh viện nên cứ để nằm như vậy, nhưng Chúa chữa lành gìn giữ mẹ con không bị sao mà dần khỏe lại. Vậy mà con không cảm tạ Chúa mà còn bỏ không đi lễ, bữa có bữa không, tin vào bói toán.

Năm 1999, mẹ con đã hơn 40 tuổi. Mẹ con được Chúa ban cho thêm một người con nữa, trong khi bác sĩ đã nói rằng mẹ con chỉ có thể sinh 2 người con là anh con và con, không thể sinh thêm nữa, nếu sinh thêm sẽ mất mạng. Lúc ấy anh con 20 tuổi, con 14 tuổi, phần vì nghĩ nguy hiểm cho mẹ con, phần vì gia đình khó khăn, chúng con đã làm áp lực đến nỗi mẹ con đã nghĩ đến việc phá bỏ em con khi

còn trong bụng. Khi mẹ con nói tới việc đó, bác sĩ cương quyết không cho phá, nói rằng thai nhi đã quá lớn không thể phá được nữa. Mẹ con nghe vậy đi về, cho dù đã quá ngày sinh nhưng cũng bỏ mặc không đi bệnh viện, nhưng Chúa xót thương, cuối cùng mẹ con lại đổi ý và đi đến bệnh viện. Khi đến đó mẹ con gặp được bác sĩ nước ngoài hội chẩn cương quyết bắt mổ cấp cứu và cứu được em con, sinh ra an toàn mạnh khỏe. Bác sĩ nói rằng nếu để thêm chút nữa thì em con sẽ chết, vì khi cứu ra em con đã bị suy ngạt tim thai. Còn mẹ con tuy rất yếu và mệt, phải nằm hồi sức 2 ngày, nhưng nhờ đó mà khám phá ra mẹ con bị tiểu đường. Thế mà Chúa thương, mẹ con lại được an toàn về nhà không bị sao.

Thời gian sau anh con gặp được người phụ nữ, cô ta lừa đảo chiếm tài sản, quấy nhiễu cuộc sống của gia đình chúng con, gây xích mích với mọi người từ hàng xóm đến cơ quan làm việc của tụi con. Thậm chí cô ta còn cúng vái bụt thần tại nhà con nữa, mang thai giả, làm anh con và ba con mất việc làm. Lúc này gia đình con không biết cậy trông vào ai, chỉ biết chạy đến với Lòng Chúa Thương Xót. Chúa lại thương xót, một lần nữa ra tay cứu giúp cho anh con biết ăn năn quay trở về, và cho cô ta tránh xa gia đình con. Gia đình con từ trắng tay, dần dần có lại tất cả. Từ đó chúng con lại lần nữa vô ơn, tự kiêu và dần dần xa Chúa.

Chúa làm cho biến cố liên tiếp xảy đến với gia đình chúng con: ông ngoại con là một người rất mê tiền bạc nên trước khi mất ông bị ma quỷ nhập vào. Khi nhóm đọc kinh đến cầu nguyện cho ông vào những giờ sau cùng thì ông cưỡng lại, vẩy nước thánh thì ông nhổ ra, để thánh giá thì ông đẩy ra và chửi rủa. Ma quỷ làm cho ông từ người nằm liệt giường không ăn uống được hơn 2 tuần mà chỗi dậy đến nỗi ba và anh con đề ông xuống giường không nổi. Ông đi

khắp nhà để tìm kiếm tiền, càng về đêm khuya thì càng quấy phá hơn. Những lúc đó gia đình con yếu đức tin, quá sợ hãi, là một y tá, con đã dùng thuốc ngủ để không chế ma quỷ, nhưng con càng dùng thì ma quỷ càng mạnh hơn. Do chính nỗ lực không ngừng nghỉ của hội đọc kinh cầu nguyện mà ma quỷ đã tha cho ông con. Sau cùng, ông con đã được ra đi nhẹ nhàng.

Con đã dùng nghề nghiệp y tá để trục lợi. Tội con đã tráo thuốc của bệnh nhân và tiêu thụ bất chính. Vì kiếm được tiền quá nhanh, quá dễ dàng mà con ngày càng lún sâu vào con đường tội lỗi, không suy nghĩ hậu quả. Con trở nên kiêu ngạo, ích kỷ. Con vẫn đi lễ nhưng chỉ cho có hình thức và ngày càng trở nên xấu xí rách nát trong tâm hồn. Chúa nhẫn nại chờ đợi con nhưng con cứng đầu, tự kiêu. Chúa đã cho con một căn bệnh u tử cung phải mổ, nhưng Chúa vẫn thương cho kết quả khối u bình thường. Con vẫn không quay về với Chúa vẫn lao đầu vào kiếm tiền bất chính.

Một lần nữa Chúa đã ra tay một cách dứt khoát. Chúa cho con mất tất cả, công việc, danh dự, tiền bạc và thậm chí vương đến pháp luật. Lúc này con chẳng còn nơi để bầu vịu nương tựa. Những người ngày xưa nịnh nọt con, nhờ con giúp đỡ bây giờ xa lánh, thậm chí còn đặt điều thêm bớt làm cho sự việc của con ngày càng rối bời hơn. Giờ đây chỉ còn gia đình và vài người bạn ở bên. Con bơ vơ, lạc lõng, và con mới biết ăn năn chạy đến với Chúa xin Chúa xót thương.

Con là một đứa vô cùng cứng đầu và cứng lòng tin. Trước đây cùng gia đình đi lễ Lòng Chúa Thương Xót, khi các chứng nhân lên làm chứng, con không tin. Là một y tá, con chỉ tin vào y học. Con nghĩ rằng tất cả những bệnh nhân được chữa lành đó là do họ đã dùng thuốc và bây giờ có tác dụng mà thôi. Nhưng bây giờ con xác tín vào Lòng Chúa

Thương Xót, và Ngài đã cho con thấy quyền năng Chúa hiển thị trước mắt con. Trong lúc vô cùng khó khăn nguy hiểm, con chỉ còn nhớ đến cha. Con đã nhận tin xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con. Nhận được hồi âm của cha, tự dung lòng con rất an tâm. Chúa đã an bài mọi sự cho con. Chúa cho công việc của con được giải quyết nhẹ nhàng và nhanh chóng.

Con không dám làm dấu Thánh Giá tuyên xưng đức tin nơi công cộng vì con sợ một khi việc làm bất chính của con lộ ra, mọi người sẽ chế giễu con là người công giáo mà lại như vậy. Ở nơi dễ dàng không chịu làm dấu Thánh Giá thì Chúa bắt con phải làm dấu tuyên xưng đức tin tại một nơi vô cùng khó khăn, chính là Phòng Cảnh Sát Hình Sự Thành phố HCM. Trong những ngày xảy ra biến cố, ma quỷ cám dỗ con vô cùng, đến nỗi có những khi con không thể nhớ kinh tín thác và kinh lòng thương xót. Những ngày đầu tiên con sợ hãi, con lao đầu vào kiếm việc, con cẩu gắt, lòng con hoảng loạn, lo kiếm cách bào chữa cho mình bằng mọi hình thức mà không lo cầu nguyện xin Chúa thương xót thứ tha. May mắn con được nghe CD bài giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha, qua một người quen đã cho gia đình con từ lâu, mà con bỏ một nơi không nghe. Khi nghe bài giảng của cha, lòng con bình an hơn.

Con và gia đình đến Giáo Điểm Tin Mừng để xin lỗi Chúa và cầu xin Thiên Chúa xót thương con. Thật diệu kỳ! Lần đầu tiên đến Giáo Điểm, mẹ con bị bệnh thoát vị đĩa đệm, nhưng chỉ qua một lần cha đặt tay cầu nguyện mà mẹ con đã đỡ đau rất nhiều. Phần con thì được Chúa quan phòng cho biết con phải làm gì và hướng giải quyết sự việc ra sao. Con đã được Chúa cho thấu hiểu mọi sự. Lúc này lòng con vô cùng bình an.

Con muốn thông qua lá thư này làm chứng Chúa thật vĩ đại, đầy quyền năng và giàu lòng thương xót. Tuy con là một kẻ tội lỗi, nhưng xin Chúa thương nhậm lời ban cho cha được mạnh khỏe, bình an, đầy tràn hồng ân Thiên Chúa.

*Catarina Vũ Thiên Kim Phụng
phungvuthienkim@gmail.com*

• **Tâm Sự của một Nữ Bác Sĩ**

Chúng con cảm ơn cha vì chúng con có được cơ hội cùng góp phần làm việc từ xa với nhóm Thiện Nguyện Tín Thác. Chúng con sẽ luôn trung tín trong lời cầu nguyện tha thiết cho Cha mỗi ngày.

Con nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, con thực sự cảm nghiệm Lời Chúa nói chính để chúng ta được tự do mà Đức Kitô đã giải thoát chúng ta. Chúa đã giải thoát con, và sự tự do Chúa ban cho con làm cho cuộc đời con tràn ngập niềm vui.

Con được tự do về danh vọng địa vị. Nếu không có Chúa giúp sức, con không thể nào tốt nghiệp được Y Khoa bên Việt Nam. Chúa ban cho con có được sự trải nghiệm trong việc học y vật vả, và Chúa cũng ban cho con không cần phải kiếm sống bằng công việc của một bác sĩ. Con được ơn nhìn danh vọng mà lòng thật dửng dưng, nghe tiếng khen mà chẳng hề thấy vui. Con thật sự cảm nhận được lời cầu nguyện của các Linh Mục trong mỗi Thánh Lễ: Mọi Danh Dự và Vinh Quang đều quy về Thiên Chúa...

Con được tự do về tiền bạc. Con không có nhu cầu để dành tiền, vì con nhớ lời của một vị Thánh đã nói: tiền bạc không xài đến là tiền của người nghèo. Con nhớ lời khuyên của Thánh Gioan Vianey về tiền bạc. Kẻ được

Chúa thương dù nằm ngủ cũng vẫn dư ăn. Và con được tự do.

Con cũng được tự do về thời gian nữa. Dù con có gặp nhiều vất vả trong công việc mỗi ngày thì không ai cấm được con vừa làm việc vừa lắng nghe Lời Chúa.

Vào ngày lễ Thánh Tâm Chúa, con nhận được email với lời chia sẻ về Trái Tim Chúa: "Đối Ngoại Hữu Kỳ Tâm, Đối Nội Vô Tâm Giả: Mang hết Trái Tim trao tặng cho người đời, còn bản thân mình không giữ lại gì". Lúc đó con mới hiểu được về Thánh Tâm Chúa.

Khi con nghe cha và cộng đoàn hát về Thánh Tâm Chúa, con ước ao đâu con được nương tựa nơi Thánh Tâm Chúa, và trái tim con được học nơi Trái Tim Chúa.

Mới tuần trước đây con mong được viết thư xin cha cầu nguyện, nhưng không ngày nào con thức được vì mệt quá. Bây giờ ngay lúc này đây con đang được tự do, tự do vì thoát khỏi sự mệt mỏi.

Sắp tới 15g bên Việt Nam rồi, con xin được hiệp lòng cầu nguyện cùng với cộng đoàn tại Giáo Điểm Tin Mừng.

Nguyện Xin Chúa luôn yêu thương gìn giữ cha và cộng đoàn trong Lòng Chúa Thương Xót

Maria Thi Nguyễn - chinhu@gmail.com

**Chứng Nhân LTX tại Hải Ngoại*

LỜI TRÁI TIM

• Liên Bang Thụy Sĩ

Chồng con là Claude Andre Genoud, sinh năm 1974, là người Thụy sĩ, mùa đông thì xứ tuyết, mùa hè thì chặt cây đốn cây làm cho phong cảnh gọn đẹp. Nhờ ơn Chúa mà chồng con đã qua cơn phẫu thuật, giờ chồng con đã khỏe lại rồi, không còn cảm giác đau như trước nữa. Chồng con nhiều bệnh lắm, toàn là liên quan đến xương không hà. Hết đau phần xương này lại đến đau phần xương khác, con cũng chẳng biết đâu mà mò, chỉ có Chúa mới dò được và bóp trúng được thôi. Chồng con nói giống như trở lại cuộc sống mới. Con mừng quá nên con viết thư cho cha, chỉ có cha là người mà con có thể kể hết được nỗi buồn và lo lắng của chúng con vì cha là hiện thân của Chúa Cha trên trời, là người chúng con có thể gởi gắm những tâm sự.

Con là Phạm Ngô Thùy Vân, sinh 1975, buôn bán lật vặt, sống tại Thụy Sĩ. Khoảng 5 năm trở lại đây, con bị dị ứng phấn hoa thật là khủng khiếp, đến tháng 3 mỗi năm là con lại bị bệnh đó. Bên này có rất nhiều phấn hoa, khi hết mùa đông chuyển qua mùa xuân thì con không thở được. Con như bị tắt thở, phải uống loại thuốc đặc trị mới thở được. Năm nay 2018, phấn hoa nhiều vô kể mà con không có triệu chứng khó thở. Đặc biệt năm nay đã gần hết mùa phấn hoa rồi mà con thở tự nhiên không cần uống thuốc

nữa. Mỗi sáng, con quây nước chanh với mật ong, con uống và cầu xin Chúa và Mẹ Maria chữa lành cho con. Vậy mà hết đó cha ơi!

Con ước ao được về đến Giáo Điểm Tin Mừng trong một ngày gần nhất nếu có thể. Cảm ơn cha và cộng đoàn Giáo Điểm Tin Mừng. Xin Chúa gìn giữ Giáo Điểm luôn mãi.

Con xin được làm chứng cho nhỏ bạn con tên Trần Kim Yến 41, tuổi. Chồng là Nguyễn Ngọc Duy Thanh, 47 tuổi, sống tại 1031 Elizabeth Dr, Breaux Bridge LA 70517 USA.

Gia đình Yến trong lúc rối rắm, chị ruột bị bệnh u nang, u xơ tử cung nằm bệnh viện rất nguy kịch ở Việt Nam. Chồng thì bị bệnh, máu tụ lên não, phải mổ lấy máu đông từ trong não ra gấp. Yến không biết bám víu vào ai, khóc thương cha và chồng. Yến hỏi con giờ phải biết cầu xin ai. Con nói: "Bạn cứ ngược mắt lên trời kêu cầu Chúa Giêsu đi, Người sẽ ra tay cứu giúp gia đình bạn".

Con gửi thư xin cha cùng cộng đoàn hiệp ý cầu nguyện cho gia đình Yến. Con biết mặc dù cha không hồi âm cho con nhưng con tin chắc và phó thác. Thế là mọi chuyện đều tốt đẹp. Chúa đã ra tay cứu vớt. Ba Yến giờ cũng khỏe nhiều và chồng của cô ấy thoát khỏi bệnh tật, qua cuộc phẫu thuật nguy hiểm, hồi phục rất nhanh. Chưa đầy 1 tháng mà chồng Yến khỏe mạnh đến cả y tá, bác sĩ đều phải ngạc nhiên. Giờ thì đã khỏe mạnh bình thường lại rồi, đi đứng, vận động bình thường. Trường hợp của chồng Yến là có nguy cơ bị liệt, nhưng phép nhiệm mầu của Chúa đã cứu cho chồng nó mọi chuyện ngoài sự mong đợi. Tạ ơn Chúa.

Phạm Ngô Thùy Vân
phamgothuyvan@yahoo.com

• Đại công quốc Luxembourg

Con là Anna Hồ thị Thêm, gia đình chúng con sống ở nước Lục Xâm Bảo được 40 năm rồi. Đây là 1 quốc gia rất nhỏ, hơn 80% là Công Giáo. Linh mục ở đây rất ít. Một linh mục bình thường phải coi 3, 4 xứ. Nhà thờ làng ít có thánh lễ trong tuần, nên muốn đi lễ chúng con phải đi qua mấy làng gần đó 1,2 cây số. Cộng đoàn VN ở đây chỉ có hơn 50 người, mỗi tháng có một cha từ bên Pháp sang dâng thánh lễ tiếng Việt một lần, địa điểm rất xa nơi chúng con ở, nên gia đình chúng con sinh hoạt trong giáo xứ người Luxembourg của làng. Nước Luxembourg này học sinh ở trường phải học 4 ngôn ngữ: tiếng Luxembourg, Đức, Anh, Pháp, về nhà còn thêm tiếng mẹ đẻ của mình nữa.

Ở đây rất ít trường đại học, nên khi học xong trung học, thi tú tài, chính phủ giúp 1 phần cho sinh viên nào muốn đi đại học ở các nước ngoài.

Gia đình chúng con có 3 cháu: Cháu trai đầu lòng, 33 tuổi, học xong, đã lập gia đình, vừa có 1 bé trai 3 tháng; cháu gái Catherine Hương Anh, 28 tuổi và Claire Hương Linh, 25 tuổi. Cả hai vẫn còn đang đi học, 1 năm nữa mới xong.

Đời sống chúng con bên này bình thường. Trước đây chồng con đi làm công sở, con thì ở nhà nội trợ, dạy dỗ kinh nguyện và tiếng Việt cho các cháu. Con nhớ có lần nghe băng giảng của Đức Cố Hồng Y Thuận khuyên dạy các bậc cha mẹ ở bên này là: "Phải bảo tồn đức tin, gìn giữ truyền thống VN của ông bà để lại, nhất là duy trì tiếng Việt cho con em..." Chúng con được ông bà cha mẹ sinh ra dạy dỗ ở bên VN, bây giờ qua đây sinh đẻ con cái ở bên này thì như "cây bên Đông mà trồng bên Tây" việc duy trì tiếng Việt cho con cái là 1 vấn đề rất khó. Tụi nhỏ cả ngày ở trường 10

tiếng nói tiếng nước ngoài, ở nhà phải kiên trì, mệt lắm mới giáo dục được cho tụi nhỏ bằng tiếng Việt.

Năm 2009 Chúa đã gọi chồng con về vì bệnh phổi và ung thư gan lúc 62 tuổi. Mẹ con chúng con mỗi người một nơi nhưng vẫn nhắc nhủ và yên ủi nhau sống hiệp thông với nhau trong Thánh lễ Chúa Nhật và kinh nguyện hằng ngày. Nhờ đó mà mẹ con chúng con luôn can đảm và bình an, chấp nhận những khốn khó mà Chúa cho phép xảy ra trong mọi lúc ở đây.

Riêng con được biết về Lòng Chúa Thương Xót từ lâu rồi, nhưng rất hời hợt. Sau này qua những biến cố xảy đến với gia đình chúng con, từ đó mà con được Chúa tác động rất nhiều.

Từ 3 năm nay con đã theo dõi mỗi ngày từng bài giảng, từng Thánh Lễ của cha ở trên mạng. Con luôn cảm tạ Thiên Chúa, nhờ phước tiện truyền thông hiện đại mà những người Việt chúng con ở xa quê hương được nghe và hiểu thêm về giáo lý, kinh thánh... Con rất trân trọng những bài giảng vui đậm đà ý nghĩa, những câu Lời Chúa dễ hiểu, mau nhớ cha giảng trong Thánh Lễ hằng ngày. Bên này con chỉ có một mình, ngày nào cũng mở trang web tinthac.net ra coi, nấu cơm, giặt giũ, làm vườn đi đâu con cũng đem theo để nghe. Con cũng cười, cũng vỗ tay, cũng thưa, cũng đọc theo với giáo dân, hiền lành, đơn sơ và rất dễ thương của cha. Điều mà con cảm tạ Chúa Thánh Thần hơn cả, là Ngài đã làm cho thật nhiều giáo dân bỏ Chúa trở về qua những chứng nhân và máy nghe giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha.

Nói về máy nghe giảng Lòng Chúa Thương Xót thì con phải nói đó là "những bài thuốc thần kỳ" không chỉ cho những ai đến được Giáo Điểm Tin Mừng mà cho cả những ai ở xa như chúng con. "Bài thuốc" này giúp con biết Lòng

Thương Xót của Chúa nhiều hơn, sâu đậm hơn. Cũng nhờ đó mà con nhìn thấy được con người tội lỗi xấu xa của mình, cố gắng bỏ đi những đam mê vô bổ, đó là những bộ phim tập, làm con mất rất nhiều thì giờ. Con nghĩ đó cũng là những cơn nghiện tệ hại vô bổ, rất khó mà bỏ được, vì con cứ suy nghĩ những bộ phim này không xấu xa. Hằng ngày con lo nhà cửa, kinh sách lẽ lạy xong thì lên ghế ngồi coi, coi không mệt mỏi, coi tới sáng, vì nó hay quá!...

Một ngày kia con nhận thấy rằng con đang sống cho Chúa một nửa, cho tội một nửa. Con tự mãn là mình đã làm bác ái đủ rồi. Thực sự con đã không nhìn thấy ngôi trong nhà chuyển tiền cho ngân hàng thì dễ, nhưng đi tới tận vùng sâu vùng xa thì không dễ, và phải có rất nhiều hi sinh. Từ đó con muốn bỏ coi phim bộ, nhưng làm sao được vì nó rất thu hút, trên mạng thì đầy dẫy. Mỗi đêm con ngủ rất ít vì để hết thì giờ vô phim. Con cầu nguyện để con bỏ được bệnh ghiền phim, và Chúa đã cho 1 biến cố xảy ra...

Những buổi chiều trong tuần con hay đi thăm các Soeur ở nhà dưỡng lão. Kẻ trộm đã theo dõi nên vào vơ vét của cải mà vợ chồng chúng con dành dụm sắm sửa trong 30 năm nay dịp kỉ niệm Hôn Phối. Khi mở cửa bước vô nhà, con đã run lên và rất sợ hãi khi thấy mọi thứ bị vất tung ra nhà. Sau khi khai báo với cảnh sát, mẹ con chúng con nhắc nhủ nhau không được khóc, không được buồn vì sẽ bị bệnh, không được tiếc của mà còn phải cầu xin Chúa tha tội cho mấy người ăn trộm nữa. Chúng con vẫn còn thói quen đọc kinh tối cầu nguyện tạ ơn Chúa cho những vui buồn trong ngày. Con đọc sách Gióp mỗi ngày để cố gắng vượt qua.

Sau đó con luôn bị "satan" theo dõi và như là hăm dọa. Con không tìm hiểu vì sự việc quá sự hiểu biết của con. Bác sĩ nói con bị trầm cảm. Đúng như vậy cha ạ. Con trở nên nhút nhát, thu rúc vào góc nhà, không dám gặp ai nữa,

không dám mở máy nghe giảng, cũng không dám đọc kinh to, không dám hát nữa... nhưng con cầu nguyện liên li, nhiều hơn, nhiều hơn, đêm con bị thức trắng không ngủ được. Sau vài ngày, con lấy hết can đảm đọc kinh Lòng Chúa Thương Xót xong là mở cửa bước ra đi đến nhà thờ... Lúc nào 2 tay con cũng cầm thật chặt tượng Chúa Chuộc Tội và 1 tràng chuỗi, vừa đi vừa lần chuỗi Lòng Thương Xót cho tới nhà thờ. Con rất sợ, nhưng con nhất quyết không bỏ xưng tội và rước Thánh Thể. Cho đến nay đã gần 2 năm rồi, vậy mà con không dám viết thư xin cha và cộng đoàn cầu nguyện, vì con vẫn còn bị satan khống chế. Trong đầu con nó luôn nói "có người đang đọc thư này và sẽ hại con". Con đã cầu nguyện Chúa Thánh Thần mấy ngày nay, và hôm nay con nhất định viết về Việt Nam cho cha, xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho gia đình con ở bên này.

Con tin chắc rằng Lòng Chúa Thương Xót toàn thắng, Đức Mẹ vẫn luôn gìn giữ gia đình con và Thiên Thần Bản Mệnh luôn đi bên con.

Xin Chúa Thánh Thần luôn gìn giữ,
chúc lành cho cha và cộng đoàn Giáo Điểm Tin Mừng.

*Anna Thêm
thithem.ho@gmail.com*

• Vương Quốc Hà Lan

- Hà Lan, ngày 14 tháng 04 năm 2018

T
hưa cha, gia đình chúng con xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho má vợ con là Têrêsa Lê Thị Thanh, 63 tuổi. Hiện giờ má vợ con đang bị nguy kịch, nhà thương Bà Rịa đã chē phải chuyển lên Sai Gòn gấp vì bệnh nguy hiểm có

thể mất tính mạng. Gia đình chúng con xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho má vợ con được qua khỏi. Hiện giờ chị vợ và cháu con đang chuyển má vợ con đi Sai Gòn.

Phêrô Tuấn và Têrêsa Lê Thom

- Hà Lan ngày 18 tháng 4 năm 2018

Aleluia! Tạ ơn Chúa. Thưa cha, má vợ con đã được Chúa và Mẹ ban cho đã qua khỏi cơn nguy kịch, và hôm thứ ba 17-04 2018 má vợ con đã mổ ca mổ đã thành công. Má con đã sống lại rồi. Aleluia! Con tạ ơn Chúa, Đức Mẹ. Con xin viết lại để làm chứng cho Lòng Chúa Thương Xót.

Thứ Bảy ngày 14 tháng 4 năm 2018, con nhận được điện thoại từ Việt Nam gọi qua Hà Lan. Cháu con vừa khóc vừa nói: "Chú ơi, bà ngoại đang trong cơn nguy kịch, chắc bà ngoại chết vì bệnh Bà Rịa đã chê không chữa được, phải chuyển bà đi Sài Gòn gấp!" Lúc má con ở nhà thì máu ở hậu môn chảy ra rất nhiều. Chị vợ con chở má vợ con đến bệnh viện Bà Rịa. Trên đường đi, máu vẫn chảy. Vào bệnh viện, thấy vậy bác sĩ chê, kêu chuyển đi bệnh viện Sài Gòn gấp. Bác sĩ chích cho má vợ con 1 mũi để cầm máu trong lúc chuẩn bị xe cứu cấp chở đi Sài Gòn. Con viết email xin cha và cộng đoàn cầu nguyện thì má con đang trên đường đến bệnh viện Sài Gòn, và con nhận được hồi âm của cha: "An tâm, cha cầu nguyện cho!..." lúc đó xe cứu cấp chưa đến bệnh viện, con đã nói với vợ con: "Chắc chắn má được cứu vì cha vừa trả lời..." Con rất mừng. Quả nhiên khi đến bệnh viện Sài Gòn, bác sĩ đưa má con vào phòng cấp cứu. Sau 3 tiếng sơ cứu, bác sĩ nói bây giờ ổn rồi nhưng chờ đến thứ ba mới mổ được. Má con bị bệnh sa trực tràng, bác sĩ nói không kịp thời thì tính mạng nguy hiểm. Thứ ba bác sĩ mổ cho mà con khoảng 5 tiếng. Ca mổ đã xong và thành

công tốt đẹp. Đó là câu chuyện Chúa làm phép lạ để chữa bệnh cho má vợ của con.

Xin chúc cha hôn an xác mạnh, có nhiều sức khỏe để lo cho đàn chiên của Chúa.

*Phêrô Tuấn và Têrêsa Thom
attan@telfort.nl*

• Úc Đại Lợi

Con tên là Maria Trần Thị Nguyệt, 59 tuổi ở Úc.
Con xin làm chứng cho Chúa.

Con đã về Giáo Điểm Tin Mừng vào ngày thứ tư 17/01/2018. Con đã được gặp cha, tham dự thánh lễ, và được cha đặt tay cầu nguyện cho con và con trai con.

Con không biết nói sao đây! Thật là một phép lạ huyền bí và kỳ diệu mà con không thể nào giải thích được. Con không tin, nhưng con đã phải tin. Con bị bệnh trĩ cách đây 30 năm. Khi con tới Úc, bác sĩ chuyên khoa đã chữa trị nhưng không khỏi dứt. Mỗi khi con đi ngoài là máu chảy ra rất nhiều, có những lần con kiệt sức.

Sống trên đời ăn được, ị được là tiên, mà con đây mỗi lần đi tiêu là con phó linh hồn, ăn gì cũng sợ, sợ bị ung thư ruột. Nhưng từ ngày con về Việt Nam xin ơn Lòng Chúa Thương Xót, cha đặt tay và cộng đoàn cầu nguyện cho. Hôm nay là đúng ba tháng một ngày rồi, con đi tiêu không bao giờ chảy máu nữa. Con rất là vui mừng.

Con xin cảm tạ hồng ân Thiên Chúa muôn ngàn đời. Cảm ơn cha và cộng đoàn. Xin Chúa ban ơn sức mạnh hồn xác cho cha thật nhiều và gìn giữ cha luôn mãi !

Trần Thị Nguyệt - nguyet.tran@hotmail.com

• Hoa Thịnh Đồn

Con là Giuse Đỗ Minh Tiến và vợ con là Maria Lê Thị Hồng Châu. Chúa ban cho chúng con được 3 đứa con, 2 gái và một trai. Gia đình chúng con sinh sống ở tiểu bang Maryland vùng Đông Bắc của Hoa Kỳ.

Chúng con biết được cha qua những bài giảng, nhờ vào thông tin truyền thông trên mạng, chứ thật sự chúng con chưa bao giờ có dịp về Việt Nam gặp cha. Nhưng thật là diễm phúc, chúng con lại được gặp cha một lần vào tháng 8 năm 2012 khi cha sang Mỹ và cử hành thánh lễ tại nhà thờ Các Thánh Tử Đạo Việt Nam ở thành phố Richmond tiểu bang Virginia.

Con có một đứa cháu trai tên là Gia Bảo bị bệnh ung thư. Gia Bảo là con trai út của anh cả của con, lúc đó cháu chỉ hơn hai tuổi. Căn bệnh ung thư này rất lạ và hiếm, rất phức tạp và quái ác lắm, nếu con viết ra thì dài dòng lắm. Nói chung là cháu bị ung thư vào thời kì thứ tư, và được đưa vào bệnh viện để làm xạ trị. Trong thời gian xạ trị chúng con cùng nhau thường xuyên đọc kinh và lần chuỗi Lòng Thương Xót. Vợ con nhờ mẹ viết thư và mang đến xin cha và cộng đoàn cầu nguyện (thời gian này mẹ vợ con vẫn còn ở Việt Nam chưa định cư ở Hoa Kỳ). Rồi vợ con cũng gửi tin nhắn, viết email xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho Gia Bảo.

Ngày chúng con nghe tin cha sang Mỹ, và cử hành thánh lễ gần chỗ chúng con ở (là ở thành phố Richmond, tiểu bang Virginia), cả gia đình con vui mừng không thể tả được. Thế là tất cả mẹ và anh chị em chúng con thu xếp thời gian để đi đến đó. Nói là gần nhưng thật sự là lái xe cũng mất hơn 2 giờ, hơn 200 cây số.

Sau thánh lễ, cha đã đặt tay cầu nguyện và ban phép chữa lành cho mọi người. Tạ ơn Thiên Chúa giàu lòng xót thương, lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn đã làm động lòng Thiên Chúa. Ngài đã đổ lòng thương xót tuôn tràn trên cháu Gia Bảo. Cháu đã hoàn toàn thoát khỏi căn bệnh hiểm nghèo, căn bệnh ung thư không còn nữa, không còn một vi khuẩn hoặc tế bào ung thư trong cơ thể của cháu nữa. Đây chính là một phép lạ, theo suy nghĩ của con, nếu có một bác sĩ giỏi nhưng không có thuốc, hoặc ngược lại có thuốc chữa được bệnh, nhưng không có bác sĩ biết cách chữa thì câu trả lời vẫn là con số không!

Con chỉ tiếc một điều là con chưa có dịp về Việt Nam để làm chứng về Lòng Chúa Thương Xót đã đến với gia đình con như thế nào.

Con cảm tạ Chúa, qua lời bầu cử của Mẹ Maria, Thánh Cả Giuse đã ban muôn ơn lành xuống gia đình chúng con, nhất là đã ban cho chúng con một linh mục đáng yêu dễ mến như cha, một đời tận tụy lo cho đàn chiên.

Con kèm đây hai tấm hình, tấm chụp với cha là vào tháng 8 năm 2012. Đứa bé là Gia Bảo thì cha dễ nhận ra. Con là người đang ngồi, và con trai con lúc đó chưa được 9 tháng. Còn tấm hình kia chụp năm ngoái thì cháu đã được 5 tuổi.

Nguyện xin Thiên Chúa, Mẹ Maria và Thánh Cả Giuse ban muôn ơn lành xuống trên cha và cộng đoàn.

Minh Tiến & Hồng Châu
dlann512@gmail.com - chaule08@gmail.com

*Chứng Nhân LTX tại Việt Nam

LỜI CHỨNG TỪ TRÁI TIM

• Giáo Phận Đà Nẵng

Con là Catarina Nguyễn Thị Giang Chiêu, 42 tuổi, hiện đang sinh sống tại quận Hải Châu, TP Đà Nẵng.

Thưa cha và cộng đoàn, ơn đầu tiên là chị con Madarlen Nguyễn Thị Tô Chiêu. Vào tháng 7/2017 chị con phát hiện bị u tuyến giáp. Chị nhập viện chờ mổ thì có một người đã biết đến Lòng Chúa Thương Xót cho số điện thoại của cha. Chị con đã nhắn tin xin cha và cộng đoàn cầu nguyện, và được cha nhắn tin trả lời: "Con yên tâm, cha cầu nguyện cho con" Sau đó ca mổ thành công, và khối u không bị di căn gì cả. Hiện tại sức khỏe chị con rất tốt. Chị con có gửi đường link cách lần chuỗi Lòng Chúa Thương Xót cho con bảo con đọc kinh cầu nguyện để được Chúa chạm đến mà thương xót mình.

Cuối tháng 8/2017 con gặp biến cố trong gia đình chồng. Mẹ chồng con mất chưa đầy 3 tuần mà anh em dâu đã tranh giành quyền lợi với nhau. Chồng con là con trai trưởng, lấy con là người đạo Công Giáo, họ nói con không biết thờ cúng nên không được ở trong ngôi nhà này. Họ cô

lập vợ chồng con, làm con bị áp lực, lo lắng chẳng có ngày nào yên.

Mãi đến giữa tháng 10/2017 con mới lấy được đường link tinthac.net chị con gửi qua điện thoại cho con. Con mở ra nghe, đọc kinh theo, và tự mày mò đi tìm các bài giảng của cha để nghe. Đến ngày 31/10/2017 con có nhắn tin cho cha, và kì diệu thay cha nhắn tin trả lời lại liền cho con. Tự dưng lòng con nhẹ hẳn, mọi lo lắng sầu muộn đều tan biến

Đến giữa tháng 11/2017 con đi xưng tội. Quỷ xuống bực giải tội con chỉ biết khóc thôi. Cha giải tội bảo con xuống quỷ trước Chúa mà nói chuyện với Chúa đi... Đã hơn 20 năm con lơ là với Chúa, không đi lễ, không đi xưng tội đã 9 năm. Đến hôm nay, ngày nào con cũng dành thời gian đọc kinh cầu nguyện và nghe cha giảng. Hiện tại có chuyện gì xảy ra với con, con cũng chẳng sợ, vì có Chúa ở trong con rồi.

Hồi tháng 3/2018 con phát hiện có 1 cục hạch ở cổ. Con đi khám, bác sỹ nghi ngờ hạch độc nên cho con đi chọc sinh thiết. Trước khi đi 1 ngày, con rất lạc quan, đọc kinh cầu nguyện và phó thác cho Chúa, xin Chúa lo liệu cho con. Đến khi chờ kết quả Bác sỹ hỏi có lo lắng không, con nói không vì có Chúa lo liệu rồi. Bác sỹ nói chúc mừng, con không bị gì cả, chỉ là hạch phản ứng thôi, Tạ ơn Chúa!

Thứ 4 là của chị con. Vào ngày 13/4/2018 con có gửi email xin cha cầu nguyện cho chị con là Anna Nguyễn Thị Quỳnh Chiêu đi qua Canada vào ngày 16/4/2018 giấy tờ được suôn sẻ và bình an. Cha đã trả lời lại cho con là: "Cha cầu cho chị. An tâm" Vậy là sáng nay chị con đã báo tin về tất cả đều được như mong muốn. Tạ ơn Chúa, cảm ơn cha đã luôn cầu nguyện cho chúng con!

Catarina Nguyễn Thị Giang Chiêu
giangchieunguyen@gmail.com

• **Giáo Phận Thanh Hóa**

Tên con là Maria Lê Thị Mai, ở giáo xứ Gia Hà, giáo phận Thanh Hóa, năm nay con 75 tuổi. Hôm nay, con nhờ cháu nội của con gửi mail cho cha. Con được rất nhiều ơn Chúa, nhưng kể làm sao hết được, con xin chia sẻ một vài ơn thôi.

- Năm 1973, con có thai người con thứ 3, do xã hội tác động tới gia đình mà chồng con đem con đi phá thai. Đã 3 lần tới bệnh viện nhưng con đều trốn về và sau đó con sinh được một cháu trai tên là Trần Anh Hùng. Đến năm 1975 con lại có thai. Mọi chuyện tiếp diễn ra giống như khi con có thai cháu thứ ba. Sau đó con sinh được một cháu gái tên là Trần Thị Dung. Con có tổng cộng là 4 cháu. Những năm tháng đó là những ngày khổ sở nhất của cuộc đời con. Con đã bỏ Chúa hơn 50 năm. Mãi đến năm 72 tuổi, con mới trở về với Chúa.

- Năm 1988, con có một cái bướu ở cổ, to 60cm. Đi bệnh viện, bác sĩ bảo con phải mổ. Vì nhà không có tiền, bố con cho con về để lấy lá nam cho con uống. Hôm sau bố con lấy 3 ấm lá nam về cho con uống, nhưng mới uống hết một ấm thì bướu cổ của con đã biến mất hoàn toàn.

- Nhà thờ cách nhà con 6km. Tuổi già, sức yếu nên một hay hai tuần con mới đi lễ được một lần, con dành thời gian ở nhà đọc kinh cầu nguyện. Khoảng 4 tháng trước, con được một bác trong giáo xứ cho một cái đài 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, con bám chặt vào đó nghe giảng mỗi ngày để tìm hiểu thêm mà cầu nguyện lòng thương xót Chúa.

Vào ngày 15 tháng giêng, con ra bể nước mưa hái lá trầu cho bà thông gia, bị trượt chân ngã ngựa, người cong như con tôm. Con chắc chuyến này một là chết hai là nằm

liệt một chỗ. Nhưng may mà đầu con không đập vào tường, con kêu lên: "Mẹ ơi, đỡ con đi! Chúa ơi, cứu nguy cho con đi!" Con kêu 3 lần như vậy thì có bà hàng xóm chạy ra đỡ tay kéo con lên. Chẳng hiểu sao mà hai ngày đầu, con không đau đớn gì, đến ngày thứ ba con đau quá. Con của con đem con đi bệnh viện chụp X Quang, bác sĩ kết luận là con bị lún sụn, vỡ đốt sống thắt lưng L4, trượt ra trước 1 độ, gây cơ sau. Bác sĩ bảo con phải nằm bất động trong vòng 3 tháng. Con không ngồi để đọc kinh cầu nguyện được mà phải nằm. Con cố gắng bám chặt lấy chuỗi lòng thương xót Chúa và Đức Mẹ cùng ông thánh Giuse. Bây giờ con đã ngồi dậy được. Tạ ơn Chúa và Đức Mẹ đã nâng đỡ con, cứu nguy cho con

Chồng con bị tai biến hơn 1 năm, nhờ ơn Chúa và Đức Mẹ, đến nay chồng con đã đỡ nhiều rồi.

Con nguyện vác thánh giá theo Chúa hết cuộc đời. Hơn 50 năm xa Chúa và Mẹ rồi, nay con không bao giờ xa nữa đâu.

• Giáo Phận Xuân Lộc

Tước hết con tạ ơn Chúa, cảm ơn cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa đã cầu nguyện cho con cũng như gia đình con trong suốt thời gian qua. Trong cuộc sống, mỗi khi gặp khó khăn, trong gia đình có người ốm đau bệnh tật, con đều viết mail nhờ cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con cũng như gia đình con. Chúng con nhận được rất nhiều ơn, con xin kê một ơn gần đây nhất mà Chúa đã ban cho gia đình con.

Tháng 9/2017, mẹ chồng con bị ung thư đại tràng di căn sang gan. Con xin nói thêm là mẹ chồng con bị ung thư dạ dày, và đã mổ cắt hết dạ dày cách đây hơn 5 năm. Lúc

mẹ chồng con mổ, các bác sĩ đều nói bệnh của bà cùng lắm sống được 6 tháng đến 1 năm. Trong suốt thời gian mẹ chồng con bị bệnh, con vẫn thường viết mail nhờ cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa cầu nguyện cho mẹ chồng con.

Với căn bệnh ung thư đại tràng, mẹ chồng con đã đi tới 3 bệnh viện: - Bệnh viện đa khoa quận Thủ Đức, - Bệnh viện ung bướu Sài Gòn, - Bệnh viện 175

Bệnh của mẹ con ngày càng nặng. Các bác sĩ nói là đã di căn sang gan, nên không bệnh viện nào dám mổ cho mẹ con. Thấy vậy con thuê xe đưa mẹ con lên Giáo Điểm Tin Mừng xin cha ban phép lành và nhờ cộng đoàn cầu nguyện cho mẹ con.

Sau khi đi lên cha về thì các bác sĩ ở bệnh viện 175 quyết định mổ cho mẹ chồng con. Khi mổ các bác sĩ cũng nói gia đình con chuẩn bị tâm lý, và bảo bệnh của mẹ con sống được đến Tết là cùng, không biết liệu có qua Tết được hay không, sự sống của mẹ con tính ngày tính tuần, chứ không thể tính tháng được nữa. Thời gian đó chồng con cũng đã đi tìm hiểu vị trí các nghĩa trang để chuẩn bị cho nơi an nghỉ của mẹ sau khi mẹ mất.

Nhưng điều mà con người tính lại không nằm trong chương trình kế hoạch của Chúa. Tạ ơn Chúa là tới thời điểm này, mẹ chồng con vẫn khỏe. Hiện bà đang nằm viện để xạ trị lần thứ 6, chỉ còn 2 lần xạ trị nữa là xong. Con viết mail này với tâm tình tạ ơn, xin cha và cộng đoàn tiếp tục cầu nguyện cho mẹ chồng con.

Maria Thúy Ngân
thuyngan0309@yahoo.com

• Ngôi Nhà Lòng Thương Xót

Mười hai năm biết tới lòng thương xót Chúa. Mười hai năm được nghe bao chứng nhân tạ ơn vì lòng Chúa xót thương. Ngẫm lại mình, tôi tự bảo: "Tại sao mình không nói cho mọi người biết Chúa đã thương xót đặc biệt tới con người hèn kém bé mọn này để cho danh Cha cả sáng?"

Với ơn Thánh Thần soi sáng, tôi xin kể một ơn rất thực tế trong đời thường của một kiếp người tầm thường như tôi. Cái ơn mà tôi không bao giờ dám nghĩ tới.

Lấy một người chồng sống tha phương cầu thực, lây lất đầu đường xó chợ bị mọi người khinh khi rẻ rúng, tôi cố bám chặt lấy Chúa và chịu đựng mọi gian nan thử thách khi chồng rượu chè bê tha, tặc trách. Ngậm đắng nuốt cay tần tảo nuôi hai con khôn lớn. Trải qua gần 30 năm chung sống, tôi cố vùng vẫy, cố ky cốp để cho có được một chỗ ở, nhưng khi thì ở trọ, lúc ở mái chòi tranh, lúc chui rúc trong lô ki-ốt 4 mét vuông cho 4 người. Lòng lúc nào cũng mong cho có được một mái nhà cho con cái.

Rồi Chúa cũng cho một căn nhà nhỏ gần nhà thờ như lòng mong ước. Nơi đây sớm tối văng vẳng tiếng kinh cầu, tiếng hát lễ từ thánh đường vọng sang... khiến lòng phấn khởi tạ ơn Chúa hải hà thương ban.

Song thập giá vẫn còn đây, một bên là lời kinh tiếng hát, một bên là những lời thô tục, là tệ nạn xã hội, là những ban nhạc giật gân làm cho lòng tôi tê tái. Một lần nữa, tôi lại ngửa mặt kêu xin: "Chúa ơi! Nếu đẹp lòng Chúa, xin hãy đem con ra khỏi đây!" Lời cầu chưa lâu, tới trưa thứ 7 ngày áp lễ Hiện xuống 2012, có người đến báo tôi tới xem căn nhà mới xây xong, nhà 1 trệt 2 lầu trang trí nội thất, giường ghế bàn tủ có sẵn, đường nhựa rộng, điện nước đầy đủ...

Tôi từ chối vì mình không đủ khả năng mua. Họ cố nài ép: "Cứ tới coi đi, rồi mua được thì mua"

Nể tình tôi tới xem nhà cho họ vui, chứ thực tình không bao giờ tôi dám mơ ước một căn nhà như thế. Xem rồi, nửa đùa nửa thật tôi bảo: "Nếu bán trả góp thì tôi mua!" Đùa chút thôi chứ tiền tỷ ai cho trả góp bao giờ (tôi nghĩ thế).

Rồi cũng chiều thứ Bảy ấy, chủ nhà đồng ý bán nhà, bảo tôi dọn liền vì hôm nay là ngày tốt. Ngỡ ngàng, ngạc nhiên, tôi bàng hoàng để cho người ta dọn về nhà mới, khi chưa trả một đồng bạc nào.

Chủ nhà bằng lòng bán cho tôi trả góp với giá thị trường hiện tại. Một tuần lễ trong ngôi nhà mới tôi như người trong mơ. Những ước mơ đời thường cũng làm đau xót con tim, hướng hồ sự thể vượt quá tầm tay khi một mình bươn chải nuôi chồng và hai con ăn học. Lòng chỉ biết phó thác và cậy trông liên li ngày đêm, làm cho Chúa phải động lòng ra tay.

Được về ở nhà lâu là một ngạc nhiên lớn. Nhưng ngạc nhiên lớn hơn đối với tôi là căn nhà ấy lại nằm bên cạnh thánh đường giáo xứ Hải Xuân thành phố Vũng tàu. Nơi đây những bài thánh ca vang vọng làm tan chảy lòng mến trong tôi, những giờ lễ sốt sáng khơi động bầu khí thiêng của xứ đạo hình ảnh của một thiên đàng hạ giới.

Đến bây giờ sau 6 năm vui sống trong căn nhà này, tôi cảm nhận được sự hiện diện của Chúa luôn ở bên tôi và gia đình tôi. Tuy có nhiều đau thương nhiều nước mắt nhưng tôi không còn phải lo sợ, và mong ước chi vì **CÓ CHÚA LÀ ĐÃ CÓ TẤT CẢ RỒI.**

TrangkimLong
songchodangdoi@gmail.com

• Chiên Lạc Xứ Thanh

Con là Maria Trần Thị Lan, giáo phận Thanh Hóa. Chúa ban rất nhiều ơn cho vợ chồng con. Đây là con đường Chúa dẫn con đến với Lòng Thương Xót Chúa:

Trước khi học lên đại học, con là một người ngoan đạo. Con không bao giờ bỏ lễ, thường xuyên tham dự thánh lễ sáng ngày thường. Những lúc khó khăn trong việc học hành, hay dù chỉ một bài toán nhỏ, con cũng chạy tới thì thầm cùng Chúa. Dường như Chúa hiểu những lời con tâm sự, mọi vướng mắc của con được Chúa giải quyết một cách trọn vẹn.

Cuộc sống cứ thế trôi đi, khi bước vào đại học, vì vui với bạn bè và lười biếng, con hầu như quên Chúa, quên những gì Chúa đã dành cho con, quên đọc kinh, cầu nguyện và quên đi những buổi tham dự thánh lễ tại nhà thờ.

Bằng đi mấy năm, con tốt nghiệp ra trường, chuẩn bị lập gia đình. Lúc này con bị bệnh viêm xoang rất nặng: ngày nào cũng phải có lọ thuốc xịt mũi viêm xoang COLIBEER, hắt hơi, sổ mũi, đau đầu. Con đi khám chữa đủ nơi không khỏi, uống đủ thứ thuốc mà bệnh vẫn không thuyên giảm. Vợ chồng con vào Nam làm ăn, mở một tiệm sửa xe nhỏ do anh bên gia đình nhà chồng con giới thiệu.

Con biết đến LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT do mẹ con giới thiệu. Mẹ cho con 1 cái đài 365 bài giảng LCTX của cha. Ngày nào rảnh cũng mở ra nghe, nhưng thật tâm lòng con chưa thấm thía. Cứ nghe, nghe mãi, rồi Lời Chúa đọng lại trong con. Con quyết định bằng mọi giá cũng phải xuống gặp cha một lần. Thế là con được Chúa cho gặp cha.

Trước khi vào thánh lễ, mọi người lên xin cha đặt tay cầu nguyện, con cũng bon chen, khát khao được cha đặt tay lên 1 lần để được giải tỏa nỗi lòng. Con được may mắn nằm trong số 5 người được cha đặt ơn riêng. Lúc gặp cha, con khóc vì hạnh phúc. Con tâm sự với cha là vợ chồng con cưới nhau khi mới ra trường, không có việc làm ổn định, và bệnh viêm xoang khiến con không làm được gì. Cha nói: con cứ yên tâm cầu nguyện. Sau khi về nhà một thời gian, bệnh viêm xoang con khỏi và đỡ hơn rất nhiều. Lòng con hân hoan vì đã được Chúa chữa lành.

Công việc của vợ chồng con là sửa xe, thật ra con không nói ai sửa xe cũng là xấu, nhưng công việc này ở trong Nam vợ chồng con không theo kịp. Làm thật thì không có ăn, làm giả thì lương tâm cắn rứt không dám làm. Chúa đã kêu gọi con quay về với Chúa. Đêm thứ nhất, con nằm mơ thấy Chúa giang tay ra và cất tiếng gọi con: "Hãy trở về!" Lúc đó con giật mình dậy, người toát mồ hôi. Con nghĩ chỉ là trong mơ thôi. Đêm thứ hai con được gặp Đức Mẹ. Cũng một câu nói: "Hãy trở về!" Lúc đó con chỉ biết kể cho chồng con nghe, và con đã khóc. Khóc vì hạnh phúc. Khóc vì không biết tại sao Chúa và Đức Mẹ lại gọi con "Hãy trở về!"

Rồi chuyện gì đến cũng đến, vợ chồng con đã thu xếp về quê, nhượng lại tiệm sửa xe cho gia đình anh chị con trong Nam. Lúc này vốn liếng vợ chồng con dồn vay mượn để mua tiệm coi như mất hết. Chúa đã nhận lời con cầu nguyện. Sau khi về Bắc, thời gian đầu khó khăn chồng chất khó khăn. Vợ chồng con ra Hà Nội tiếp tục tìm kiếm cơ hội và công việc. Ba tháng, rồi bốn tháng ròng rã, lúc đó con nản lắm, vì mãi không xin được việc đúng ngành của mình.

Con vẫn cầu nguyện, và Chúa đã ban công việc cho vợ chồng con. Chồng con xin được việc làm. Còn con thì quyết định mở văn phòng tư vấn nhà đất, do trước khi lấy chồng con đã được học qua. Giờ vợ chồng con cũng khó khăn nhưng đỡ đi phần nào.

Ngày 4/4/2018 một lần nữa con được vào với cha và Giáo Điểm Tin Mừng để cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót. Ngày con vào thấy vui vì Giáo Điểm Tin Mừng của mình ngày càng thêm đông, đông gấp hàng bao nhiêu lần đợt đầu con vào. Thật là hạnh phúc khi Chúa mời gọi rất nhiều người đến với Lòng Chúa Thương Xót.

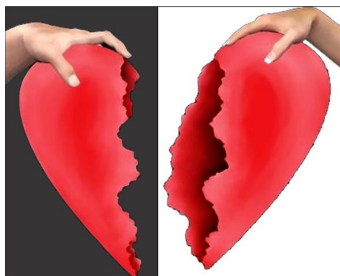
Lần này con vào để tạ ơn Lòng Chúa Thương Xót đã chữa lành bệnh cho vợ chồng con, và cho chúng con có công ăn việc làm. Con về trong hân hoan, bệnh viêm thanh quản cấp của con đỡ hơn rồi, anh chị nhà bác con đã trả số nợ cho vợ chồng con. Con mừng lắm! Hôm nay con ngồi viết dòng tâm sự này để nói nên tình yêu cao cả Thiên Chúa đã dành cho vợ chồng con. Con không biết diễn tả như thế nào. Con chỉ mong Chúa ban ơn riêng xuống cho cha và Giáo Điểm Tin Mừng, mong những con chiên lạc như con được trở về bên Chúa để được bình an trong Chúa. Con cũng xin Chúa cho con có thể làm chứng nhân và loan truyền Lòng Chúa Thương Xót cho các anh chị em xung quanh con.

*Maria Lan và Phêrô Hoàng
tranlanns1507@gmail.com*

*(*xem hình ảnh công tác tháng 5/2018)*

*Suy tư tháng Sáu

TRÁI TIM CỦA KẺ CHẶN CHIÊN ...

Đã bao lần Ta ban đủ mọi ơn cho chúng, để lòng chúng hoá cải trở thành chiên, vậy mà sau 20 năm Ta huấn luyện, lòng chúng bò vẫn là bò, xót xa thay!... Lòng Ta thở dài ngao ngán nhìn những kẻ chăn thuê. Chúng thả bò dê chiên đủ loại trên những cánh đồng thiếu cỏ, rồi chúng mãi mê với thể sự thăng trầm, đến khi Ta gọi chúng đang ngái ngủ. Ta hỏi: **chiên Ta đâu?** Chúng trả lời: **Con chăn bò mà, đâu có con chiên nào!** Nghe chúng trả lời, ghen ngào nước mắt lưng tròng, Ta nói: **Thôi cứ chăn bò của các người đi!** Ta đi tìm những con chiên lạc cùi hủi đem về, những con mà các người đã biến thành bò rồi chăn dắt theo kiểu chăn bò đã có sẵn trong máu huyết các người.

Ôi, những con chiên Ta giao cho chúng, chúng dạy dỗ thành bò hết rồi, giờ toàn thấy bò không thấy chiên. Ta lại tiếp tục cầu nguyện cùng Cha Hằng Hữu: *"Cha ơi! Sao lại xảy ra nông nổi này? Đàn chiên Cha giao cho con, con giao cho chúng, giờ con đến thăm đàn chiên hiền từ đẹp đẽ ấy, chúng chần thẽ nào mà bây giờ con nào con nấy mặt giống như con bò. Cha ơi! biết làm sao giờ, đàn chiên của con. Trước nhan Cha, mồ hôi mướt như máu nặng nhỏ xuống. Thừa Cha, Cha có cách nào biến đổi lòng dạ của những kẻ chần chiên, dùng roi như những kẻ chần bò, mà sau mấy mươi năm con huấn luyện chúng thành người chần chiên thật cho nhà mình, không phải là người chần thuê nữa không?"*

Cha trả lời: *"Mọi quyền năng trên trời dưới đất đã được ban cho con, con phải sáng kiến thôi..."* - *"Thưa Cha, con có cần chết thêm một lần nữa cho chúng để chúng thấy đó mà làm gương, theo gương con mà chết vì chiên?"*

- *"Không con ơi, nhìn con chết mỗi ngày trên bàn thờ, Cha chết ngất rồi, con mà đi chết thêm lần nữa chắc Cha chết theo con!"*

"Nhưng Cha ơi, chỉ mình Cha thấy con chết mỗi ngày trên bàn thờ chứ họ đâu thấy. Nếu thấy con chết bằng đôi mắt tâm hồn của họ, thì họ đã chần dất như ý Cha rồi. Có cách nào làm mất tâm hồn của họ mở ra không Cha?" -

"Nhiều cách chứ con! Nhưng điều quan trọng là họ có chịu mở mắt tâm hồn họ ra không. Họ nhắm nghiền mắt lại, có cố lấy tay bạch mắt ra thì sau đó họ cũng nhắm lại. Nếu lúc nào cũng nhắm lại thì như chết rồi, còn sống đâu mà chần cho nhà mình? Con cứ tiếp tục sáng kiến xem..."

"Thưa Cha, hơn 2 nghìn năm rồi, ngày cũng như đêm lúc nào con cũng thức, háo hức nhìn những con chiên non được sinh ra. Ôi hình ảnh Chúng Ta đẹp đẽ nhiệm mầu

làm sao. Nhìn chúng lớn lên, theo chúng vào đời, gìn giữ chúng được bình an, tách giữa chúng những cơn chiến ưu tuyền, huấn luyện chúng trở thành chủ chăn. Chúng nóng bỏng được vài ngày, nhiệt huyết được vài năm, và rồi chiến thành bò mặc kệ, chúng cứ phè phỡn vui chơi theo thói đời, cũng tham sân si đủ thứ. Con vừa ngán ngấm vừa thương."

- "Thôi con đừng khóc nữa, vì chúng lớn lên trên những đồng cỏ toàn là cỏ, thì chúng chăn dắt theo kiểu chăn bò của chúng thôi."

"Thưa Cha, con biết chúng không biết cách chăn chiên, nhưng chúng khẩn nài tha thiết để được đi chăn. Con đã nhận lời chúng và cũng trao những năng quyền cho chúng, những năng quyền mà cả loài thiên thần cũng không nhận được, để yêu thương và chăm sóc chiên của con. Nhưng khi nhận được đầy đủ mọi ơn con ban cho công việc chăn dắt của chúng, chúng vênh mặt lên, chúng vênh mặt lên như thể chúng là nguồn mọi ơn lành con ban cho chúng, chiên tung hô chúng. Chúng nở mặt nở mày và quy mọi vinh quang ấy về cho chính chúng."

Phần con thì cứ thui thủi một mình nhìn chúng ca tụng nhau. Chiên bò tội mình không quan trọng, có chăn là được rồi. Con thì lấy sữa. Con thì lấy thịt. Và chúng cảm tạ con, vì con đã ban chiên để chúng no nê, chứ chúng không thăm thĩ chuyện trò với con, không sống thân tình với con để kín múc sức mạnh chiến đấu cùng sói, hùm, beo, sư tử... Chúng mãi mê với những thành công giả tạo mà quên đem những chiên lạc về với con. Lâu lâu đem về được một con là chúng vỗ ngực xưng tên, là chúng đã làm được điều kỳ diệu, mà quên rằng con đã thúc giục chiên lạc về với chúng, chứ chính chúng cũng chẳng tha thiết gì đến việc tìm chiên. Những đặc ân con ban cho chúng, con sẽ không lấy lại, cho

đến khi nhắm mắt trở về tro bụi, chúng sẽ phải trả lễ trước uy linh cao cả của Cha và của con về những gì họ thề họ hứa khi lãnh nhận những năng quyền ấy."

"Lạy Cha, tim con giờ như tan vỡ, những giọt máu cứ bắn ra từ trái tim bị đâm thấu của con. Nước mắt con không còn để khóc, chỉ toàn là máu vì thương đàn chiên của con bị chặn dắt lạc đường lạc nẻo. Con cố hết sức đưa chúng về quê hương vĩnh cửu, mà những kẻ chặn lại dẫn họ xuống hàm xuống hố. Cha ơi giúp con. Dù Cha ban cho con mọi quyền năng trên trời dưới đất, cả trong cõi âm ti địa ngục, nhưng con không thể dùng quyền ấy để trừng phạt những kẻ chặn dắt như chặn thuê mà lấy tình thương và lòng nhân ái kêu gọi họ: Này các bạn tôi ơi! Hãy đưa chiên Ta về nguồn suối trường sinh, nơi bãi cỏ xanh ngát và đồi núi bạt ngàn hoa thơm cỏ lạ. Ta sẽ trả công cho các bạn xứng đáng. Các bạn đừng dẫn chiên Ta đi lạc nẻo lạc đường, vì Ta thương mỗi một trong chúng hơn chính bản thân Ta. Các bạn chỉ cần lắng đọng tâm hồn sẽ nghe tiếng Ta rất khẽ, rất nhẹ nói gì với các bạn. Nhưng tiếc thay các bạn cứ tập trung vào những âm thanh xáo rỗng, một nội tâm trống không, nên khi chiên Ta đòi các bạn cho nó ăn rơm, loại rơm chỉ dành cho bò chứ chiên sao ăn được, nhưng chiên vẫn cố ăn, vì không ăn chiên sẽ chết. Đến khi chiên khát, thay vì dẫn đến dòng suối nước trong, các bạn cứ thả chiên Ta uống nước đục nơi những ao tù nước đọng, trong khi cách đó vài dặm là tới dòng suối, không những chiên Ta được thỏa thuê căng bụng với những ngụm nước càng uống càng thấy khát, mà chính các bạn cũng được

*uống những ngụm nước trong mát nơi dòng suối ấy,
và tha hồ ngâm mình thưởng thức cùng chiên."*

Cha thấy đó, chiên của con ngày nào chúng cũng cho ăn rơm uống nước đục, giờ thì con nào con nấy không còn biết ăn cỏ nữa. Có cho chúng ăn cỏ thì chúng cũng nhai ngấu nhai nghiền như nhai rơm. Rồi tất cả chúng biến chủng thành chiên lai bò, nhìn mặt là chiên, nhưng hành vi của chúng là bò. Chúng húc nhau. Chúng ủi nhau sút đầu mẻ trán. Kẻ chặn thì đứng cười thốt lên: Ôi đám chiên lai bò của bọn mình giờ chặn hết nổi, nói chúng hết nghe, như nước đổ đầu vịt, như bò nghe nhạc, chúng chẳng nhúc nhích khi nghe những giai điệu du dương, cũng chẳng tỏ vẻ buồn thương khi nghe những khúc ca sầu ai oán. Phần kẻ chặn thì cứ vẻ vang, chuồng tớ được 5 ngàn, chuồng mình được 7 ngàn, ngày cho chiên ăn 3 bữa, sáng trưa chiều.

Kẻ cũng tội nghiệp họ, tình thương con dành cho những kẻ chặn trọn vẹn đầy tràn. Con kêu gọi họ để họ sống với con, và học cùng con cách chặn chiên, nhưng chưa học được gì thì họ đã đòi đi chặn rồi. Họ chỉ học thuộc lòng lời con dạy. Họ nói với chiên những gì con nói với họ, rồi thôi! Con bảo họ hãy học từ từ bằng khối óc và quả tim, nhưng chúng nói: bọn con học thuộc lòng đủ rồi, bọn con có tự do chặn dắt theo cách của bọn con. Nếu họ biết lắng nghe con, con sẽ dẫn họ từ đồi này sang núi nọ, từ đồng cỏ này sang đồng cỏ kia, nhìn mát mắt xanh như thảm, mềm mại như nhung. Nếu chúng thả chiên của con trên những đồi núi và đồng cỏ ấy, nhìn chúng sẽ đẹp hơn những bức tranh toàn bích mà không thợ nhiếp ảnh nào trên trần gian có thể tưởng tượng ra hay chụp lại được. Và con cũng sẽ chỉ cho chúng cách chiến đấu cùng thú dữ để bảo vệ đàn chiên, vì trên

những đồng cỏ ấy cũng có những loài thú dữ rình mò cắn xé đàn chiên. Chúng phải trang bị bằng những loại vũ khí thiện xạ con ban cho chúng, có thể huỷ diệt thú dữ từ xa, thấy mặt chúng là thú dữ rút xa vạn dặm vào rừng sâu núi thẳm, không dám bén mảng gần tới chiên.

Tình thương con vẫn kiên nhẫn đợi chờ ngày này sang ngày nọ, canh một canh hai lại canh ba. Bạn Ta ơi! Dậy chưa? Đưa chiên Ta đi đến đồng cỏ Ta sẽ chỉ cho. Giữa đồng cỏ ấy là một dòng suối, nước vừa mát vừa trong. Hai bên dòng suối là những cây ăn trái, nhiều loại khác nhau, trái thì chín mọng, hoa thì thơm lừng. Xa xa cuối dòng suối là một thác nước tuyệt đẹp chảy từ thiên cung, khung cảnh lung linh huyền ảo nhiệm màu. Dậy đi, dẫn chiên Ta đến đó các bạn sẽ thấy như lời Ta nói. Đừng để chiên Ta trên những cánh đồng thiếu cỏ. Con thì yếu. Con thì gầy. Con thì bệnh. Con thì đi không nổi, thú dữ tới chúng cũng không còn đủ sức chạy thoát thân.

Và rồi chúng cũng ngáy o o, không nghe được tiếng con kêu. Có kẻ trong chúng tưởng mình đang nằm mơ. Con đưa tay khều nhẹ sợ họ giật mình thức giấc. Họ ngái ngủ họ gạt tay. Thế rồi con lại buồn thiu buồn thiu ngậm ngùi bước đi trong bế bàng. Thôi rồi chiên Ta lại thêm một ngày nữa ăn rom uống nước đục. Lạy Cha, con phải làm gì nữa đây? Kêu kẻ chăn hoài. Gọi kẻ chăn mãi. Chúng cứ mê man trong giấc mộng vàng riêng mà chẳng đoái hoài đến việc chăn chiên cho con. Tình thương lại làm con kiên nhẫn thêm lần nữa, lần nữa, lại thêm lần nữa...

Mỗi khi ra đồng, chúng khoác lên những chiếc áo choàng uy nghi rực rỡ mà con ban cho chúng, để chiên thấy hình ảnh chúng mà hướng lòng lên con là Đấng Chăn Chiên

Lành, mà hoàn toàn tin tưởng vào chủ chăn của chúng như chúng tín thác trọn vẹn vào con. Nhưng hiếm khi thấy chúng cởi áo choàng uy nghi ấy ra để quỳ xuống chăm sóc cho chiên, nhất là những con bị bệnh, những con bị thương do thú dữ tấn công, những con chiên mới sinh còn yếu ớt, những con chiên non còn khát sữa. Con cũng những con chiên cần giúp đỡ trên vai còn chúng thì bỏ mặc. Không những thế, chúng còn đè đầu cỡi cổ bắt nạt chiên, đôi khi bùng bùng nộ khí quát tháo mắng mỏ chiên, làm chúng sợ sệt trốn chạy như chiên không người chăn dắt.

Cứ thế mà chúng xa đàn, và càng đi xa chúng trở thành những con chiên lạc. Con lạc 5 năm. Con lạc 10 năm. Con 30 năm, 40, 50, 60 năm... Có con vừa lọt lòng đã theo mẹ xa đàn đi lạc. Con bảo chúng hãy học theo Thầy cách chăn chiên là phải hiền lành và khiêm nhượng trong lòng khi chăn dắt chiên, chúng nói: Hiền từ và khiêm nhượng trong lòng như Thầy sẽ không bao giờ chăn dắt được chiên, vì chiên nó cũng khôn, nó thấy chủ chăn hiền quá nó lờn mặt Thầy ời. Ôi!!! thế là Ta biết tại sao chiên đi lạc quá nhiều. Có con chết giữa đường khi đi lạc. Có con còn thương chuồng nhớ chủ, nhưng khi chúng quay về các người đóng cửa, làm việc theo giờ quy định.

Chiên buồn hiu vừa lặng lẽ bước đi vừa khóc. Ta cũng âm thầm vừa đi vừa khóc với chiên. Chiên ơi!!! chiên ơi!!! Cha không tin là mọi chuồng chiên trong đất nước này cứ làm việc theo giờ quy định, con đừng nản chí. Cha sẽ cõng con trên vai đến những chuồng khác, cho đến khi nào tìm được chuồng không làm việc theo giờ quy định thì con sẽ tháp vào ràn chiên ở đó, và chính Cha sẽ chăm sóc cho con, sẽ chữa lành những vết thương lòng luôn rỉ máu trong

con. Cha là Đấng chăn chiên lành. Cha xả thân liều mạng vì chiên của Cha. Con hãy vững tin điều đó. Hằng hà sa số con chiên, nhưng Cha biết chúng con rất rõ, từ suy nghĩ, hành vi, tính tình, lòng mến cũng như sự can đảm trong mỗi con chiên của Cha.

Cha kể con nghe chuyện lòng Cha, sau bao nhiêu năm con đi lạc. Cha dõi mắt theo con, gìn giữ con trên mọi nẻo đường con đi. Cha thấy con chán ngán, thất vọng, than thân, trách phận. Con than vãn, đời sinh ra làm chi mà chìm trong bể khổ thế này? Ước chi vừa mới chào đời con đã trở về bụi đất, để khỏi chứng kiến cảnh trái ngang giữa cõi đời ô trọc, để khỏi khóc lóc than van vì tội đời chồng chất. Nghe con than ngán thở dài lòng Cha nghẹn ngào, mắt Cha đầm lệ không nói được nên lời. Cha lại bước vào cơn hấp hối như lúc ở vườn Cây Dầu, mồ hôi Cha lại mướt như máu nhỏ xuống trên đường. Cha công con đi. Có lúc con bỏ Cha chạy mất hút trong sự tự do của riêng con, cứ nhõn nhor với những suy nghĩ băng quơ rồi lạc mất khi màn đêm buông xuống.

Từ đây đến đó còn xa, còn chuyện gì trong con khúc mắc, kể Cha nghe. Cha rất thích nghe con kể chuyện đời con, những tâm tư sâu kín còn ẩn dấu mà chưa thổ lộ cùng Cha... Con ơi... Con ơi... con ngủ rồi à? - Chuyện gì vậy Cha? Dạ nãy giờ con ngủ trên đôi vai Cha. Con có giấc ngủ êm đềm nhất, an bình nhất, sau bao nhiêu năm dài sống trong tuyệt vọng âu lo, nên nãy giờ Cha nói con không nghe gì hết - Không sao, con hạnh phúc là lòng Cha vui như trẻ hời. Hãy ở trong tình thương của Cha, đừng cố tình đi lạc nữa, đừng bắt Cha phải vất vả đi tìm nữa nghe con...

Con ơi! con có biết là Cha cũng con đi được bao xa chưa? Cha đã đi qua nhiều làng mạc đồng quê, thấy rất nhiều chuồng chiên đóng cửa, chiên mẹ, chiên con ngã mình sau một ngày dài trên những đồng cỏ cháy xam và những dòng nước ao tù. Xa xa đằng kia trong nội thành có một chuồng chiên, điện còn thấp sáng. Cha hy vọng là nơi đó còn mở cửa cho con nương mình vì Cha cũng còn phải tìm và mang vác những con chiên cùi hủi như con đem về. Đây rồi, con vào gõ cửa xem. Cha đứng ngoài đây đợi tin vui là con được chấp nhận.

Chủ chăn ơi!

Ai đó?

Dạ là chiên đây.

Chiên thuộc đàn nào?

Dạ chiên lạc

Lạc lâu mau?

Dạ 40 năm rồi...

Sao giờ mới quay về?

Dạ chiên thấy hối hận ăn năn!...

Ở đây là chuồng thành phố, tuy có mở cửa thường xuyên nhưng chỉ nhận chiên lành béo tốt, không nhận chiên cùi hủi và nhất là chiên lạc, mất công đào tạo lại. Chiên thành phố rất nề nếp, đâu ra đó, vừa đẹp đẽ, vừa phì nhiêu. Cho chiên lác chiên cùi vào là coi không ra gì. Thôi lỡ lạc rồi, lạc tiếp nữa có sao đâu? Tìm nơi thích hợp mà vào.

Thế là chuồng chiên kín cổng cao tường đóng lại. Chiên lại thui thủi bước đi...

Chủ chăn không nhận con à? - Thừa Cha không ạ... Ôi!!! tất cả chuồng chiên là của Ta. Ta gửi chiên đến chúng chối từ... Thôi Cha tiếp tục công con đi. Con đừng tủi buồn

làm gì. Nhìn những chủ chăn làm Cha muốn đi chết thêm cho họ lần nữa.

Cha kể con nghe. Ngày rất xa xưa, khi con chưa ra đời, trời đất này còn trống không mông quạnh. Rồi theo thời gian, Cha cho trái đất mọc lên đầy hoa thơm cỏ lạ, với muôn loài cây ăn trái đủ loại, đủ loài mọc khắp nơi, từ trên đồi cao xuống dưới đồng bằng, sơn thủy thật hữu tình. Những thác nước cao ngút ngàn trắng xoá quyện vào mây xanh. Những cánh đồng cỏ phì nhiêu nồn nà trái dài dưới làn sương mai khoe mình dưới nắng. Không một bóng dáng sự chết. Loài gặm nhấm thì ăn cỏ. Loài leo trèo thì ăn trái cây. Chúng không cắn xé nhau và cùng đùa giỡn với nhau. Cha yêu thương muôn loài muôn vật Cha đã tạo nên. Chúng thật tuyệt diệu, nhưng Cha yêu thương nhất là loài chiên, và tình thương của Cha là bất biến... Và rồi hoà điệu ấy bị phá vỡ do kẻ thù của Cha, nên con bây giờ mới ra nông nổi.

Cha lặn lội rừng thiêng nước độc, rong ruổi mọi ngõ ngách đường trần. Thấy xa xa thấp thoáng như bóng chiên là Cha chạy tới. Ô, thì ra bò chứ không phải chiên. Và cứ như thế Cha đi tìm, tìm mãi... Một ngày đẹp trời, Cha may mắn gặp con. Ôi chiên của Ta! Sao con ra nông nổi này. Không sao, không sao! Thế là Cha cõng con trên vai tới bây giờ. Cha hạnh phúc lâng lâng trong lòng. Dù tình trạng bây giờ của con vẫn còn tệ hại, nhưng không sao! Cha có quyền năng chữa lành mọi vết thương, linh dược này đến từ trái tim thương xót vô cùng của Cha. Con nhìn xem coi có thấy chuông nào nữa không.

- Dạ, hình như cuối thung lũng đồi thông kia có một chuông chiên Cha ạ! Ừ để Cha cõng con tới đó. Con để ý trên bảng nhà chủ chăn ghi gì?

- Dạ ghi là: Chăn theo giờ quy định. Ủa, sao lạ? Cha đã dặn tất cả chủ chăn là chăn chiên phải canh thức với chiên, lỡ chúng mệnh hệ gì nửa đêm gà gáy cũng đi mà. Thôi con liều vào gõ cửa thử xem...

Chủ chăn ơi!

Ai đó?

Dạ chiên đây!

Chiên thuộc đàn nào?

Dạ chiên lạc

Lạc bao lâu?

Dạ 40 năm!

Sao giờ mới đến?

Dạ lòng thấy hối hận ăn năn!

Biết đọc chữ không?

Dạ đọc được chút chút

Đọc xem thử thế nào

CHĂN THEO GIỜ QUY ĐỊNH

Ngày mai Chúa Nhật, từ 4:30 đến 5:00 tới

Dạ, chiên biết rồi, thưa chiên đi!...

Ngài nói sao con? - Dạ Ngài nói mai tới, tiếp từ 4:30 đến 5:00 giờ...

Ôi hỡi những kẻ chăn chiên, Ta đã làm gì cho ngươi, hay Ta đã làm phiền chi ngươi, hãy trả lời Ta đi!!! Thôi Cha công con đi tiếp đây. Cha nóng lòng không chờ được tới mai, còn nhiều chiên lạc lắm.

Con ơi, con có buồn tủi gì không, khi bị chối từ?

Dạ.... con buồn đến nỗi không muốn sống trên cõi đời này làm chi nữa. Con ước ao sống một nơi nào tịnh mạc, không bóng dáng chủ chăn và cũng

chẳng màng đến chủ chăn hay chuông chiên. Con an bình, con hạnh phúc được Cha công con trên đôi vai gầy guộc của Cha thế này. Chiếc áo Cha có nhiều chỗ bị móc rách vì gai rừng. Thân mình Cha nhiều vết sẹo do cọ xát với những hang hầm chật hẹp khi cố tìm con, và con cũng thấy chiếc áo Cha bạc màu vì rong ruổi tháng năm dậm trường... Những điều đó làm con đã nếm hưởng được thế nào là tình Cha yêu con. Tình Cha yêu con hoàn toàn không giống chủ chăn của con. Nếu chủ chăn yêu con như Cha thì con bây giờ đang ở trong đàn chiên vui đùa cùng chúng bạn. Tuy nhiên, con cũng thấy mình hạnh phúc hơn vì được Cha công con trên đôi vai, cho con nếm được thế nào là yêu đích thật. Những vết thương trên người Cha và trên người con có nhiều chỗ giống nhau đến kỳ lạ. Cha ơi!!! Cha có thấy chuông nào chưa? Cha thương chiên lạc. Con cũng thương anh em bị lạc của con. Con ước gì những anh em ấy cũng được Cha công trên vai như Cha đã công con. Con không muốn lúc nào cũng giữ Cha cho riêng con thế này, vì con học được từ nơi trái tim Cha: “Tình yêu là quảng đại hiến mình đến giọt máu cuối cùng...”

Nếu không tìm ra được chuông nào mở cửa đón con, thấy con cùi hủi thế này chủ chăn sẽ gớm ghiếc nhòm tởm, Cha để con nơi đây cũng được. Con sẽ ngoan ngoãn tạm ở lại nơi đồng cỏ này chờ Cha, để Cha đi tìm những anh em khác, dẫu gì thì con cũng xa đàn 40 năm rồi...

Sao được con? Cha phải tìm cho bằng được chuông, cho con vào được trong ràn, có được chủ chăn thì Cha mới an tâm đi tìm anh em chiên bị lạc khác của con. Để con

trong cánh đồng này, tuy nhiều cỏ, nhưng không có chủ chăn, con sẽ tiếp tục đi lạc, và Cha lại tiếp tục đi tìm. Không những thế, thú dữ quanh đây sẽ rình mò cắn xé con. Nếu điều đó xảy ra, Cha không còn đủ sức đi tìm những chiên lạc khác. Cha là Đấng Chăn Chiên Lành, những gì con nghĩ chỉ đúng trong thân phận chiên của con. Cha thì nhìn rất xa và trông rất rộng, khôn ngoan vô cùng, nhân hậu vô cùng, và lòng thương xót vô biên.

Cứ đi thế này thì biết khi nào mới tìm được chuồng mở cửa đón con thừa Cha? - Con ơi, con phải có niềm tin vì Cha đã nói: *“Ai xin sẽ được, ai tìm sẽ gặp, ai gõ sẽ được mở cho...”* Lời Cha là lời hằng sống không bao giờ bị mai một theo thời gian, cho nên con phải học cùng Cha sự kiên nhẫn. Từng thế kỷ trôi qua, Cha chưa bao giờ ngừng tìm chiên lạc. Nếu Cha cho con nếm hưởng một chút tình Cha yêu chiên thế nào thì ngay lập tức con sẽ xuất thần ngây ngất, và con sẽ hiểu được vì sao Cha lại xem thường mọi đau thương trên thân xác, coi thường mạng sống vì chiên... Con biết không, tình yêu Cha đối với chiên khiến mọi đau đớn trên thân xác trở nên tê dại. Cha không còn biết đau đớn là gì nữa. Bàn chân Cha dẫm trên đá sỏi, có những viên nhọn xé toạc bàn chân Cha máu chảy đầm đìa, vậy mà mắt Cha vẫn cứ đăm đăm nhìn xem có bóng dáng chiên nào thấp thoáng trên đồi núi, dưới thung lũng, nơi những khe suối. Hễ thấy bóng dáng chiên là Cha chạy thật nhanh về phía chúng, mặc cho gai góc xuyên thủng chân Cha. Lúc đó Cha không còn biết đau là gì nữa, giờ ngồi nghỉ bên con đôi chút thì những vết thương ấy làm Cha nhức nhối đến lê chân không nổi.

- Xa xa kia là gì vậy con? Mắt Cha giờ nhìn hết rồi...

- Dạ hình như chuồng chiên vậy Cha, trông rất lớn và đồ sộ quá.

- Con có thấy căng băng rôn biểu ngữ gì không? Con cố gắng đọc xem.

- Dạ hình như: Trường Đào Tạo Chăn Chiên!

- Được rồi, Cha sẽ công con tới đó xem chúng dạy gì mà cứ cho chiên Cha ăn rom uống nước ao tù, quan tâm chiên béo tốt, bỏ bê chiên gầy chiên bệnh chiên lạc, chúng tự đặt ra những lề luật chần dất, còn Lời Cha chúng bỏ qua một bên. Đây rồi, con nép mình nơi đây để khỏi ai thấy, Cha dạo bước một vòng xem sao...

- Ôi rất nghiêm trang thánh thiện! Những chủ chăn tương lai của Ta chỉ có hai màu - biểu tượng sự trinh trong và từ bỏ, chết đi cho chiên, và vì chiên họ sẽ làm mọi sự như Ta đã làm gương... rất tốt, rất tốt. Để Ta xem các người nguyện gẫm những gì, suy nghĩ điều chi trước hình ảnh yêu thương đến giọt máu cuối cùng của Ta trước mặt các người. Ta sẽ kiểm tra từ trên xuống dưới. Hồi những kẻ chần chiên Ta trong tương lai, hôm nay Ta ghé thăm các người, và trong tương lai các người sẽ là bạn thân tình nghĩa thiết của Ta khi Ta trao quyền chần dất chiên Ta cho các người, vì hiện nay chiên lạc nhiều không đếm xuể. Từng người một hãy trả lời thật lòng mình cho Ta nghe. Ta biết mọi sự nhưng Ta muốn câu trả lời bằng chính miệng lưỡi các người.

...

Ngươi suy gẫm gì? - Dạ, một chuồng chiên rộng rãi tiện nghi.

Ngươi? - Dạ, một chuồng chiên xinh đẹp nơi thành phố.

Ngươi? - Dạ một bầy chiên béo tốt không con nào bệnh hay ốm o.

Ngươi? - Dạ được nhiều chiên hoan hô ca tụng.

Ngươi? - Dạ có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Ngươi? - Dạ xe hơi, nhà lầu.

Ngươi? - Dạ cười ngửa xem hoa.

Ngươi? - Săn bắt cá đánh cò.

Ngươi? - Dạ, giòng họ có người vào học chẵn.

Ngươi? - Dạ, con đỡ đầu vào học chẵn.

Ngươi? - Dạ, rượu bia.

Ngươi? - Dạ, tiên nữ...

Ôi những kẻ chẵn bò !!!

VyHuong
Tháng Trái Tim Chúa 2018

**trăng thơ Giáo Điểm*

ĐỘI TUYỂN **Của Trái Tim Lòng Thương Xót**

Chúa của ta, Đáng giàu Lòng Thương Xót
Thương đoàn chiên trên sân cỏ cuộc đời
Sai Thánh Thần, huấn luyện viên tài đức

Xếp đội hình cho xuất trận đấu nay
Chúa đặt cha: đội trưởng, hàng tiền đạo
Để giảng rao Chúa đầy Lòng Thương Xót
Còn đoàn con: đưa cánh trái, cánh phải
Đưa dâng sau: đứng ở hàng hậu vệ

Để nguyện cầu cùng Lòng Chúa Xót Thương
Thêm niềm Tin, thêm lòng Cậy, lòng Mến
Thêm mến Chúa và yêu người không ngại
Cả người thân lẫn những người thù hận
Để mọi nơi ngập tràn Lòng Xót Thương
Phần thủ môn, cha khỏi lo, cha nhé!

Có Giêsu giữ khung thành, khỏi sợ
Mặc ba thù có búa vây tứ phía
Đã có Người bảo vệ chẳng sợ chi
Giêsu ơi! Con tín thác vào Chúa
Xin gìn giữ khung thành là lòng con
Mãi trung trinh dù trần thế thay đổi
Vẫn một lòng Tín Thác giữa hiểm nguy.

Tâm bất biến 2018

* Chuyên trang “Ngày Thánh Hóa Linh Mục”

TRÁI TIM GIÊSU – GIÒNG SUỐI LÒNG THƯƠNG XÓT

*“Thiên chức linh mục
là tình yêu của Trái Tim Đức Giêsu”*
(Thánh Gioan Vianey)

•Linh Mục - Ân Huệ của Lòng Chúa Thương Xót

Trong Lễ Trọng kính
Thánh Tâm Đức Giêsu vào
ngày 19 Tháng 6, 2009 –
một ngày truyền thống được
dành để cầu xin ơn thánh
hóa hàng giáo sĩ – ĐTC
Benedicto XVI quyết định
dành một “Năm Linh Mục”,

khi cử hành kỷ niệm lần thứ
150 “*dies natalis*” của
Thánh Gioan Vianey, thánh
bổn mạng các cha sở trên
toàn thế giới. Cha xứ Ars
thánh thiện vẫn thường nói:
*“Thiên chức linh mục là
tình yêu của Trái Tim Đức
Giêsu”*. Cách diễn tả gây
xúc động này làm cho
chúng ta suy nghĩ, trước
hết, với lòng biết ơn về ân
huệ cao cả mà các linh mục
biểu thị, không chỉ đối với
Giáo Hội, nhưng còn đối
với chính nhân loại. ĐTC
nghĩ đến tất cả các linh mục
mỗi ngày đang âm thầm
trình bày những lời nói và
hành động của Đức Kitô
cho các tín hữu và toàn thể
giới, phấn đấu để nên một

với Chúa trong tư tưởng, ý chí, tình cảm và lối sống của mình.

ĐTC Benedicto XVI, trong Thư gửi các Linh Mục, ngày 16 Tháng 6, 2009, thông báo về Năm Linh Mục, nhân kỷ niệm lần thứ 150 “Dies Natalis” của Thánh Gioan Vianey, viết như sau:

“Thật đáng buồn khi phải nói rằng cũng có những tình huống mà chúng ta không bao giờ lấy làm ân hận đủ, về việc bản thân Giáo Hội phải chịu đựng hậu quả của sự bất trung từ phía một số thừa tác viên trong Giáo Hội. Sau đó, chính thế giới tìm được những cơ sở đối với tai tiếng và sự loại bỏ. Trong những trường hợp này, điều hữu ích nhất cho Giáo Hội không chỉ là chân thành và hoàn toàn thừa nhận những yếu đuối nơi các thừa tác viên của mình, nhưng cũng là một sự nhìn nhận thật vui mừng và được đổi mới, về tính cách cao cả trong ân

huệ của Thiên Chúa, được thể hiện qua gương mẫu tuyệt vời của các vị mục tử quảng đại, cháy bỏng tình yêu sùng mộ đối với Thiên Chúa và các linh hồn, và những cách hướng dẫn thiêng liêng thật kiên nhẫn, thấu hiểu. Ở đây, gương mẫu của Thánh Gioan Maria Vianey có thể được sử dụng như một điểm tham khảo cho tất cả chúng ta. Cha Xứ Ars rất khiêm tốn, tuy nhiên, với tư cách linh mục, ngài vẫn ý thức rằng mình là một ân huệ lớn lao đối với giáo dân của mình: *“Một mục tử nhân lành, một linh mục theo Trái Tim Chúa, chính là kho tàng vĩ đại nhất mà Chúa nhân lành có thể ban cho giáo xứ, và là một trong những ân huệ quý giá nhất của Lòng Chúa Thương Xót”*. Ngài nói về thiên chức linh mục như thể chúng ta không có khả năng để dò thấu được tính cách cao cả của ân huệ và nhiệm vụ được giao phó cho thụ tạo: *“Ôi! Linh mục*

thật cao cả biết bao!... Nếu linh mục nhận ra được mình là ai, thì vị ấy sẽ chết... Thiên Chúa vâng lời linh mục: Linh mục nói ra vài lời, và từ thiên đàng, Chúa ngự xuống trước tiếng nói của vị ấy, để rồi bị giới hạn trong một tấm bánh nhỏ bé...”

Khi thánh nhân giải thích cho các giáo dân của mình về tầm quan trọng của các bí tích, ngài nói: “Nếu không có Bí Tích Truyền Chức Thánh, thì chúng ta sẽ không có được Chúa. Ai đặt Người ở đó, trong Nhà Tạm? Chính linh mục. Ai chào đón linh hồn anh chị em lúc mới chào đời? Chính linh mục. Ai nuôi dưỡng linh hồn anh chị em và mang lại sức mạnh cho linh hồn trong cuộc hành trình? Linh mục. Ai sẽ chuẩn bị cho linh hồn trình diện trước Thiên Chúa, tắm linh hồn lần cuối trong Máu Thánh Đức Giêsu Kitô? Linh mục, vẫn luôn luôn linh mục. Và nếu xảy ra tình

trạng linh hồn bị chết (do hậu quả của tội lỗi), ai sẽ nâng linh hồn lên, ai sẽ phục hồi sự an bình và thanh thản cho linh hồn? Lại nữa, chính linh mục... Sau Thiên Chúa, linh mục là tất cả!... Chỉ trên thiên đàng, linh mục mới hoàn toàn nhận ra mình là ai”. Những lời này phát xuất từ tâm hồn linh mục của một vị mục tử thánh thiện, nghe có vẻ thái quá. Tuy nhiên, chúng vẫn bộc lộ cách đánh giá cao của ngài đối với bí tích về thiên chức linh mục. Đường như ngài bị áp đảo bởi một ý thức vô biên về trách nhiệm: “Nếu chúng ta hoàn toàn nhận ra linh mục là gì trên trái đất, thì chúng ta sẽ chết: không phải vì sợ hãi, nhưng vì tình yêu... Nếu không có linh mục, thì Cuộc Khổ Nạn và cái chết của Chúa sẽ không đạt hiệu quả. Chính linh mục tiếp tục việc cứu độ trên trái đất... Một căn nhà đầy vàng có giá trị gì, nếu không có người mở cửa nhà? Linh

mục giữ chìa khóa kho tàng thiên đàng: Chính linh mục mở cửa. Linh mục là quản lý của Chúa nhân lành. Linh mục là người chịu trách nhiệm đối với những ơn lành của Người... Thử để lại một giáo xứ không có linh mục trong suốt 20 năm, rốt cuộc, người ta sẽ tôn thờ những con vật tại đó... Linh mục không phải là linh mục cho bản thân mình, linh mục là linh mục cho anh chị em”.

Các linh mục chúng ta nên cảm thấy những lời sau đây, mà thánh nhân đặt trên môi miệng Đức Kitô, đều có ý nghĩa đối với cá nhân từng người chúng ta: “Ta sẽ giao nhiệm vụ cho các thừa tác viên của Ta phải truyền bá đến các tội nhân, rằng Ta vẫn mãi sẵn sàng chào đón họ, rằng Lòng Thương Xót của Ta thật vô biên”. Từ Thánh Gioan Maria Vianey, chúng ta có thể học hỏi hầu liên tục đặt niềm tín thác vào Bí Tích Giải tội, để một lần

nữa, đặt bí tích này vào trung tâm những mối quan tâm mục vụ của chúng ta, và xem xét “cuộc đối thoại về ơn cứu độ” mà bí tích này đòi hỏi.

Cha xứ Ars đối xử với các hối nhân khác nhau theo những cách thức khác nhau. Những ai đến tòa giải tội của ngài với niềm khao khát sâu xa và khiêm tốn để được Thiên Chúa tha thứ, thì đều tìm thấy nơi ngài sự khích lệ, hầu nhận chìm vào “*Giòng Suối của Lòng Chúa Thương Xót*”, vốn cuốn sạch tất cả mọi thứ bằng sự mãnh liệt của nó. Nếu người nào đó lo lắng bối rối với suy nghĩ về tình trạng mỏng dòn, hay thay đổi của mình, và sợ phạm tội lại, thì cha xứ Ars sẽ bộc lộ màu nhiệm về tình yêu Thiên Chúa, bằng những lời thật hay đẹp và xúc động này: “Chúa nhân lành biết tất cả mọi sự. Ngay cả trước khi bạn xưng thú, Người đã biết rằng bạn sẽ phạm tội lại, tuy nhiên, Người vẫn

tha thứ cho bạn. Tình yêu của Thiên Chúa chúng ta thật cao cả biết bao: Thậm chí Người còn tự buộc mình phải quên đi tương lai, để Người có thể ban cho chúng ta ơn tha thứ của Người!”.

•Niềm Tín Thác Và Lời Kêu Gọi Nên Thánh

Khi chúng ta đọc về cuộc đời Thánh nữ Faustina, đặc biệt các trích dẫn từ cuốn Nhật ký, Lòng Chúa Thương Xót trong Linh hồn Tôi của chị, thì chúng ta tìm được hai yếu tố, hoặc đặc điểm, của chị, mà tất cả chúng ta đều mong ước và cần đến – một niềm tín thác sâu xa vào Thiên Chúa, cũng như ý thức về việc tạ ơn Thiên

Chúa vì lòng thương xót khôn dò của Người.

Có bao giờ bạn suy nghĩ về sự nản lòng mà có thể Đức Giêsu đã từng có, lúc Người cố gắng làm cho các môn đệ hiểu được tình yêu của Chúa Cha không? Và chắc hẳn Đức Giêsu cảm thấy buồn biết bao, khi Người không thể chỉ ra tình yêu của Chúa Cha cho mọi người. Tuy nhiên, Đức Giêsu đã hứa ban Chúa Thánh Thần, để hướng dẫn những ai thưa xin vâng đối với kế hoạch của Người. Giống như Thánh nữ Faustina, chúng ta phải thưa xin vâng và phấn đấu để nên thánh, vì tất cả chúng ta đều được kêu gọi để nên thánh!

Chúng ta phải trở thành những tấm gương về sự thánh thiện, bước đi trong sự kết hiệp với Đức Kitô, và trung thành với những linh ứng của Chúa Thánh Thần. Chúng ta đọc trong Rm 5:5: “*Lòng trông cậy không làm tui hổ, vì*

lòng mến của Thiên Chúa đã được đổ xuống lòng ta nhờ bởi Thánh Thần Người đã ban cho Ta”. Chúng ta phải nhận ra rằng mình là những chi thể; vâng, chúng ta là những chi thể của Đức Kitô, làm cho người ta biết đến sự hiện diện của Người theo một cách thức duy nhất. Hãy nhớ rằng chỉ có một mình bạn, và bạn là đứa con độc nhất vô song của Thiên Chúa, được tạo dựng theo hình ảnh Thiên Chúa và giống như Người!

Chúng ta được kêu gọi để noi gương Đức Kitô, và để cho Chúa Thánh Thần thấm nhuần nơi chúng ta các ân huệ của Người, rồi sau đó, chúng ta mới có thể nên thánh như Thiên Chúa kêu gọi chúng ta. Nhưng bạn đừng lo lắng là mình không xứng đáng! Vì Thiên Chúa không kêu gọi những người có phẩm chất xứng đáng, Người làm cho những kẻ được kêu gọi trở nên có khả năng!

Tất cả chúng ta đều biết rằng Thánh nữ Faustina có một niềm tín thác sâu xa vào Thiên Chúa. Trở ngại chủ yếu đối với niềm tín thác là nỗi sợ hãi; và thuốc giải độc duy nhất chính là niềm tín thác. Đối với nhiều người, nỗi sợ hãi là thứ còn lớn lao hơn tự thân những trở ngại. TRUST (Niềm Tín Thắc) – Total (Hoàn toàn), Reliance (Tin tưởng), Upon (vào), Saving (Cứu độ), Truth (Chân lý), nghĩa là Hoàn toàn Tin tưởng Vào Chân lý Cứu độ (Đức Giêsu Kitô vốn là Chân lý). Chúng ta phải cố gắng trung thành bước đi cùng với Chúa, nhìn nhận rằng mình không có tất cả mọi câu trả lời, nhưng chúng ta tín thác vào Người.

Trong Nhật ký, mục # 1548, Đức Giêsu nói với Thánh nữ Faustina: *“Hãy để cho các linh hồn đang phấn đấu để nên trọn lành đặc biệt tôn thờ Lòng Thương Xót của Ta, vì các ân huệ dồi dào mà Ta ban*

cho họ tuân đổ từ Lòng Thương Xót của Ta. Ta mong sao các linh hồn này nổi bật nhờ niềm tín thác vô hạn vào Lòng Thương Xót của Ta. Chính Ta sẽ rất chú tâm vào việc thánh hóa các linh hồn nào như vậy” (Nhật ký, 1548).

Bạn hãy suy niệm những lời Đức Giêsu nói với Thánh nữ Faustina: *“Hồi thư ký yêu dấu nhất của Ta, hãy viết ra là Ta muốn tuân đổ sự sống thần thánh của Ta vào linh hồn con người và thánh hóa họ, giá mà họ sẵn sàng đón nhận ân huệ của Ta. Các tội nhân trầm trọng nhất sẽ nhận được ơn thánh hóa, giá mà họ tín thác nơi Lòng Thương Xót của Ta”* (Nhật ký, 1784).

Lòng thương xót là yếu tính của sứ điệp Thiên Chúa; niềm tín thác là yếu tính của sứ điệp đối với chúng ta. Niềm Tín thác là một hành động tự do của ý chí và diễn tiến tốt đẹp, vượt trên những cảm giác.

Bạn có nhớ câu chuyện về 10 người phong hủi không? Trong Lc 17:11, chúng ta đọc về việc Đức Giêsu đã chữa lành 10 người phong hủi, tuy nhiên, chỉ có một người trở lại để tạ ơn Chúa thôi. Đức Giêsu muốn chúng ta dâng lời cảm tạ. Với lòng biết ơn, Thánh nữ Faustina khao khát mang lại vinh quang cho Thiên Chúa. Chị viết trong Nhật ký, mục # 1242: *“Lạy Chúa Giêsu của con, xin Chúa hoàn toàn thâm nhập con, để con có thể phản ánh được Chúa trong toàn bộ đời sống con. Xin Chúa thánh hóa con, để những hành động của con có thể mang giá trị siêu nhiên. Xin cho con có thể đầy lòng yêu mến, trầm ẩn và thương xót đối với mọi người, không ngoại trừ ai. Ôi! Lạy Chúa Giêsu của con, mỗi vị thánh đều phản ánh một trong các nhân đức của Chúa; con mong ước phản ánh Trái Tim thương cảm, đầy thương xót của Chúa; con*

muốn tôn vinh Lòng Chúa Thương Xót. Ôi! Lạy Chúa Giêsu, xin cho Lòng Chúa Thương Xót ghi khắc trong tâm hồn con như một dấu ấn, đây sẽ là đặc điểm của con trong đời sống hiện tại và tương lai. Tôn vinh Lòng Chúa Thương Xót là công việc dành riêng cho cuộc đời con”.

Đức Giêsu muốn chúng ta dâng lời cảm tạ. Khi chúng ta đọc phép lạ về việc hóa bánh ra nhiều, chúng ta nhận thấy Đức Giêsu cầm lấy bánh và dâng lời cảm tạ. Từ “Thánh Thể” nghĩa là “Tạ Ôn”. Trong 1 Tx 5:16-18, chúng ta đọc: *“Hãy vui mừng luôn và cầu nguyện không ngừng! Hãy tạ ơn trong mọi hoàn cảnh!*

Vì đó là thánh ý Thiên Chúa đối với anh em trong Đức Kitô Giêsu!”.

Thánh ý Thiên Chúa đối với chúng ta là chúng ta hãy đón rước Chúa Giêsu Thánh Thể, và sống tình yêu của Người. Chúng ta phải để cho Đức Giêsu cư ngụ trong từng tế bào của cơ thể mình, và biến đổi chúng ta thành những hình tượng sống động của lòng thương xót. Chúng ta phải sống niềm tin thác vào Người trong mọi tình huống. Hôm nay, chúng ta hãy sống Sứ Điệp Thương Xót, và trở thành những máng thông tình yêu thương cho những người chúng ta gặp gỡ.

*Lm. Giuse Trần Đình Long
biên soạn*

* Băng khuông “Mother’s day”

TRÁI TIM NGƯỜI MẸ

Nếu sự sống là một ân ban của Thiên Chúa cho con người thì trái tim người mẹ là một kỳ công tuyệt diệu nhất để làm cho sự sống ấy được tăng trưởng dồi dào, phong phú.

Trái tim người mẹ, làm sao có thể kể hết bao chất tổ làm nên. Từ những thời hồng hoang của lịch sử cho đến ngày hôm nay, tình mẹ vẫn là một tình yêu tuyệt vời nhất.

Lòng mẹ, chín tháng mười ngày cuu mang, những lo âu, mơ ước hạnh phúc vun về cho con. Một đứa con lớn lên từng này nhờ tấm lòng mẹ bao dung che chở. Giữ từng miếng ăn, lo từng thang thuốc, canh chừng những lúc con giã, con đạp trong bụng mẹ. Vui khi thấy con khỏe, lo buồn khi cảm thấy con yếu đau. Từng ngày trôi qua chỉ mong con ngày chào đời với tiếng khóc thật to.

Lòng mẹ, ấm áp những giấc ngủ đầu đời, những giòng sữa ngon, vòng tay ôm trọn. Những lời hát ru, những lần vỗ nhẹ, bàn tay dịu êm. Lớn lên với sự diệu kỳ tình thương của mẹ. Con trẻ tập tễnh bước đi, áp ứng tiếng gọi mẹ, những ngón chân, bàn tay mũm mĩm, mẹ yêu quên nổi nhọc nhằn, quên những mệt mỏi lo âu.

Ngày con đến trường, mẹ không muốn rời con, cứ đứng tần ngần nhìn trộm qua khe cổng. Có người mẹ yêu cầu trực tiếp sinh hoạt của con đến công sở của mẹ. Thấy con mẹ mới yên lòng. Lắm lúc mẹ như người ngơ ngẩn, tần ngần nhớ con, đứng ngồi không yên khi con đau bệnh nằm lại nhà thương. Khi con chán ăn, mẹ lục lọi sách báo, tìm đọc về dinh dưỡng, những gì tốt nhất cho con. Những tháng ngày, mọc răng, đau sốt, mẹ lo thuốc, chạy chữa, vất vả chỉ mong con cười, chơi vui khỏe.

Nếu nói về mẹ chăm con thời thơ ấu, chắc chẳng bao giờ kể hết, nhất là những ngày năm xưa, khi còn nghèo khó. Mẹ chẳng bao giờ nề hà gánh vác những gì khó khăn nhất chỉ mong cho con hạnh phúc, tươi vui, khỏe mạnh.

Lớn lên cũng bàn tay mẹ, tập tành chữ viết, cũng tấm lòng mẹ lo cho cái áo, cái quần, cũng với lòng mẹ những đôi dép, đôi giày. Cuốn tập, cây bút, chiếc cặp, bình nước. Cái gì cũng nhờ đến mẹ, mẹ như bà tiên ở giữa đời, ước gì, xin gì, mẹ cũng để ý, mẹ cũng chăm lo. Rồi mãi chơi bẩn quần, rách áo, đứt dép, mất giày, cũng bàn tay mẹ sửa lại, giặt giũ, mua sắm. Bàn tay của mẹ kỳ diệu biết bao, cái gì mẹ cũng làm được, cái gì cũng nhờ bàn tay mẹ.

...Rồi lớn nữa, những lúc học xa, mẹ nhẩn nhủ, bảo khuyên. Nhớ tới bát canh, cơm cá, bàn tay mẹ nấu. Lúc ấy mới thêm được ở bên mẹ để được nũng nịu, để được hôn đôi.

...Rồi có lẽ mẹ cũng vào tuổi yêu như đứa con đã lớn của mẹ. Những rộn ràng của trái tim, thích những lời dịu ngọt, ưa những giờ phút đi bên cạnh... Nhưng có lẽ cũng như mẹ, rồi cũng để lại những tươi vui riêng ấy, lo cho từng hạnh phúc của những đứa con, gánh lên vai những nhọc nhằn, rám nắng vì những nhu cầu học hành của con cái.

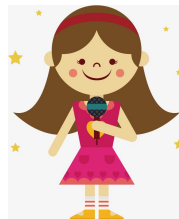
...Và cũng như buổi chiều tà, mẹ già bóng xế, con trẻ có nỗi lo riêng cho gia đình nhỏ bé mới lập của mình. Mẹ lại loay hoay, lo từng miếng ăn, giấc ngủ cho các cháu. Mẹ suốt đời đi bên cạnh con, lo cho đứa ở xa, giúp đỡ những đứa ở gần, bên nội bên ngoại, mẹ vẫn một gánh yêu thương.

Một ngày nào đó, không còn mẹ. Một ngày dài buồn bã, một cuộc đời thiếu vắng. Những lời cầu nguyện, những ngày lễ tết, những ngày lễ giỗ, chỉ còn ngũ quả, nén hương, lời kính, nhớ về mẹ một trái tim luôn mãi ở bên con.

Trái tim người mẹ, một kỳ diệu của Đấng Tạo Hóa đã ban cho đời. Có lẽ chẳng bao giờ kể hết sự tuyệt diệu của trái tim, hết lòng yêu thương, hết sức chăm lo, một đời mẹ, một đời ân nghĩa sinh thành ghi khắc.

*Chuyên mục “Mỗi Tháng Một Chuyện”

NỮ PHÓNG VIÊN NHẬT BÁO

Con là Bảo Thiên, phóng viên báo TT. Con đang ở Quận 3-Saigon. Con rất muốn làm chứng cho Chúa. Con được Chúa chữa lành bệnh khuyết tật tâm hồn.

Con sinh ra trong một gia đình Công giáo đạo đức và con đã làm báo 11 năm. Nghề này đem đến cho con nhiều vinh quang trần thế nhưng đã lấy đi của con Đức Tin và khiến con chối bỏ Chúa. 11 năm làm báo thì đúng 11 năm con bỏ Chúa.

Con đã có một thời tuổi trẻ ngông cuồng và cao ngạo. Con sống đầy đam mê, làm việc gì cũng phải "máu lửa". Sống hết mình, chơi hết mình, làm việc hết mình và đam mê nhiều thứ. Giá như những cái đam mê, lặn xả đó con dành cho Chúa và tha nhân thì đời con đã khác. Nhưng con làm tất cả vì chính mình, để thỏa mãn con người cao ngạo và hiếu thắng của bản thân.

Từ một người con gái cá tính, năng động và nhiệt huyết với sự nghiệp luôn được trải hoa hồng và nhiều lời tán dương, con trở thành một "single mom" sống tạm bợ, đau đớn, trốn tránh mọi thứ, xa lánh mọi người.

Tất cả chỉ vì con đã bỏ Chúa.

Khi con bỏ Chúa, cuộc đời của con trượt dài trong bi kịch. Tâm hồn con rách nát và đau đớn đến nỗi hơn 3 lần nghĩ đến cái chết.

Trong những ngày con bỏ Chúa, đã phạm tội trọng và phạm Thánh.

Nhưng vào ngày 13/10/2016, Đức Mẹ đã dẫn con về gặp Chúa và Chúa đã chữa lành tâm hồn rách nát, đau đớn của con và ban cho con tất cả những gì tốt đẹp nhất trên cuộc đời.

Trước đây, con không dám làm chứng vì con sợ xấu hổ, sợ gia đình và giáo xứ biết được con người tội lỗi của con.

Con không dám làm chứng cũng vì sợ những người đồng nghiệp, những mối quan hệ quyền cao chức trọng ở trần gian nghĩ là "Nhà báo Bảo Thiên" lại thất bại trong công việc thế này...

Nhưng bây giờ con không sợ gì hết. Con sẵn sàng chấp nhận tất cả trong niềm vui để được làm chứng cho Chúa.

Chúa đã đón con về trong vòng tay yêu thương của Ngài không một lời trách móc, không một hình phạt.

Tạ ơn Chúa đã chờ đợi con.

Khi mới trở lại, con vẫn còn bị ám ảnh tội lỗi quá khứ. Con tin vào sự công bằng của Chúa nên sống bất an. Mặc cảm đến nỗi không dám ngược mắt lên nhìn Mẹ Maria, không dám nhìn vào ánh mắt tha thiết của Chúa trên thập giá.

Khi Chúa tạo ra con thì tinh tuyền, trong sạch, vậy mà mới hơn 30 năm dạo chơi trên trần gian, con đã để cho mình lem luốc, đầy khối u nhọt, che hết cả linh hồn, hết cả mặt mũi. Con sợ Chúa sẽ không nhận ra con khi con phải đối diện trước mặt Chúa trong ngày sau hết. Vì vậy, con như một kẻ bị phong hủi, đứng xa xa nhìn Chúa để xin Người bóc tách từng khối u trên linh hồn con.

Nhưng qua những bài giảng của cha, con đã cảm nhận sâu sắc Lòng Chúa Thương Xót không chấp tội con, sẵn sàng xóa bỏ tội cho con, nếu con thật lòng ăn năn sám hối trọn vẹn.

Lạy Chúa, con sợ lắm rồi. Con sợ con mất Chúa một lần nữa. Không đâu, lần này con sẽ bám chặt vào Chúa. Vì có Chúa, cuộc sống của con trở nên tròn đầy. Có Chúa, con người con trở nên hoàn thiện. Có Chúa, con thấy mình giàu có và hạnh phúc nhất trần gian. Có Chúa, con có tất cả. Có Chúa, con có sự sống đời đời. Có Chúa, con có cả Thiên Đàng ngay khi con còn ở trần gian.

Đứa con hoang đàng
Bảo Thiên
baothienbtn@gmail.com

*Chuyên Giáo Điểm

NHỚ VỀ VÙNG ĐẤT KHÔ

Con nhớ lắm những buổi chiều ở Giáo Điểm Tin Mừng (GĐTM) cùng với cộng đoàn tham dự Thánh lễ.

Nhớ những lúc cha giảng, nhớ những lúc múa hát cùng tung hô ngợi khen chúc tụng LTXC khi các chứng nhân làm chứng.

Nhớ những lúc trời nắng chang chang người xếp hàng lên đặt tay, rồi bất chợt đổ mưa mát rượi.

Nhớ con đường hơn 30 cây số từ Q12 đến GĐTM, đường xa nhưng chẳng xa, vì có Chúa đồng hành, đến gặp Đấng Con Yêu thì dù xa xôi cách trở có là gì.

Nhớ những đêm tối sau giờ lễ, một mình con lui thui chạy xe máy từ GĐTM về Q12, trên con đường ấy con thì thầm bao nhiêu chuyện với Chúa, vì thế con không thấy cô đơn.

Mệt mỏi, xa xôi, ngăn cấm không cản được con. Vậy điều gì làm con không đến được GĐTM?

Không ai, thử thách...

Từ sau Đại lễ LTXC vừa qua (8/4/2018), Chúa để con rơi vào thử thách và những sự thống khổ tưởng chừng không chịu nổi, khó khăn, đau khổ liên tục kéo đến. Con quần quai, rên siết trong thử thách này. Bao nhiêu lần sa ngã bấy nhiêu lần Chúa nâng đỡ con.

Chủ nhật vừa rồi con đến GĐTM dự lễ 7h tối, lúc ấy con đã sức cùng, lực kiệt, lòng yêu mến Chúa đã gần như tan

biến rồi. Nhưng Chúa ban ơn khi lên cha đặt tay. Một sức mạnh truyền sang con. Trái tim con nóng rực lên. Lòng yêu mến Chúa dâng tràn. Có yêu mến thì cũng có Tín Thác. Lời Chúa hôm ấy dạy dỗ và nói trúng vào tình trạng con đang gặp. Con thấy hối hận và sám hối với Chúa vì nhận ra LTXC đối với con thật quá lớn lao.

Ngày Đại Lễ LTXC khi mọi người chen nhau lên đặt tay, con đã đến bên tòa hòa giải để xưng tội. Bất ngờ vị linh mục nói con về đọc kinh để xin Chúa Cha ban cho con Lòng Tín Thác nhiều hơn trong mọi cơn thử thách. Lúc đó con không hiểu vì sao vị linh mục nói vậy. Giờ thì con hiểu vì khi gặp thử thách con mới biết mình quá yếu đuối.

Nổi đau, khó nhọc, chịu bao nhiêu lời cay đắng và sỉ nhục, người thân và mọi người xung quanh còn lừa dối và đâm đạp lên con cũng không buồn bằng nỗi nhớ GĐTM.

Con rất thích những lần đến GĐTM. Người ta đi đông không có chỗ ngồi, cha cho vào hàng giữa ngồi gần Cung Thánh để nghe cha giảng nghe rất rõ và tập trung nữa (vì con đi bán về rồi mới đi ra GĐTM dự lễ, nên hay trễ giờ ngồi xa không hà)

Con không xin Chúa cất con khỏi đau khổ, nhưng xin Chúa cho con yêu Chúa nhiều hơn trong khi con khổ đau.

Con không xin Chúa cất con khỏi thử thách, nhưng xin Chúa ban cho con vững lòng Tín Thác trong thử thách.

Xin cho con tiếp tục công việc làm chứng và loan truyền LTXC cho mọi người.

Con không đến GĐTM nhưng lời cầu nguyện và trái tim con thì luôn hướng về GĐ hướng về LCTX.

GĐTM ơi! Con nhớ lắm! Nhớ những buổi chiều cùng cộng đoàn tham dự Thánh lễ.

Nhớ những lúc nghe cha giảng trong tâm hồn tràn ngập niềm vui, Lời Chúa an ủi, dạy dỗ, hướng dẫn con mọi điều.

Nhớ lúc cùng cộng đoàn múa hát, chúc tụng, cảm tạ LTXC khi các chứng nhân làm chứng.

Nhớ những lúc xếp hàng lên cha đặt tay, giữa lúc trời nắng chang chang, rồi có khi lại đổ mưa. Dù nắng hay mưa con thấy mọi người đều vui vẻ.

Nhớ vào những ngày Đại lễ người đông nghẹt, cha vẫn cố gắng đặt tay đến người cuối cùng, dù con thấy cha đã mệt nhọc.

Nhớ con đường xa xôi từ Q12 đến GĐTM hơn 30 cây số, con đi xe máy một mình, trên đường ấy Chúa đồng hành với con, nếu không có Chúa con sao đi nổi. Vào những ngày thường con đi bán hàng ở chợ về, rồi mới đi đến GĐ, đôi lúc sức con thấy mỏi mệt, nhưng Chúa lại ban cho con, niềm khao khát nghe lời Chúa, nỗi nhớ nhung không sao chịu nổi, để con vội vã đến GĐTM tìm Đấng Con Yêu.

Nhớ mỗi lần tan lễ về, một mình con quay về Q12, đường xa, lạnh lẽo, con thì thầm nói với Chúa bao nhiêu là chuyện vui buồn, vì thế con không thấy cô đơn.

Con là một người tội lỗi, khốn cùng, con được Chúa xót thương. Chúa ban cho con ơn hoán cải. Chúa biến đổi con từng ngày. Chúa ban cho con rất nhiều ơn phúc. Có viết cả đời con cũng không hết được.

Khi con khốn khổ, đau buồn, chán nản thất vọng, không ai cảm thông, người ta chà đạp, khinh khi, sỉ nhục con, thì Chúa đã ban ơn, nâng đỡ, ủi an con. Đã bao nhiêu lần Chúa cứu con khỏi những khó khăn mà tưởng chừng không còn cách giải quyết. Chúa ban cho con một đứa con trai khỏe mạnh và thông minh dù khi con sinh bé ra chỉ được 8 tháng, bé đau bệnh liên miên, chậm đi, chậm nói, nhưng giờ bé đã nói và đi giỏi lắm, đặc biệt thích nghe máy cha giảng.

Chúa cứu mẹ con thoát chết khi nổ gas ở nhà.

Chúa ban cho con 1 đứa cháu trai, để con nuôi dưỡng và dạy dỗ bé vì cha mẹ bé chia tay nhau lúc bé 4 tuổi, nay bé

đã 8 tuổi rồi, học giỏi, ngoan hiền và rất siêng năng đọc kinh LTX, cứ 3h là bé đọc kinh. Gần đây mẹ bé bị tai nạn xe tải đụng, cũng bị thương khá nặng, nhưng thoát chết và nay đã lành bệnh. Chúa còn dạy con cách dạy dỗ các con qua lời và miệng cha Long khi giảng. một mình con gánh 1 đứa con nhỏ, 1 đứa cháu, 1 người mẹ già, những khó khăn trong cuộc sống, nếu không có Chúa con sống sao đây?

Chúa nhật thứ IV Phục Sinh, khi con toi tả, gục ngã, tình yêu mến Chúa dường như biến mất, sức cùng, lực kiệt. Con đến tham dự Thánh lễ 7h tối tại GĐTM, con nghe lời giảng của cha, lời ấy soi sáng cho con, con cảm nhận được niềm an vui sâu thẳm trong tâm hồn. Rồi khi con lên cha đặt tay, một sức mạnh như được truyền sang cho con, trái tim nóng rực, lòng yêu mến Chúa dâng tràn, con cảm nhận được tình yêu của Chúa. LTXC thật bao la.

Con viết lời chứng này trong lúc con gặp thử thách và khổ đau, vì thật khi gặp thử thách sẽ nhận ra LTXC Chúa. Giờ đây, con đi làm chứng cho LTXC bằng chính đời sống của con, đi loan báo cho mọi người biết LTXC bằng cách tặng máy và những quyển tập san cho mọi người trong khả năng của con. Con mong sẽ ngày càng nhiều người nhận biết LTXC và đến GĐTM để gặp Chúa.

Hai tuần nay con không thường xuyên đến GĐTM được, nhưng lời cầu nguyện và trái tim con luôn hướng về Giáo Điểm.

Xin Chúa ban cho cha, vị linh mục yêu dấu của chúng con được khỏe mạnh và tràn đầy ơn Thánh.

Con không xin Chúa cất con khỏi đau khổ, nhưng xin Chúa gia tăng lòng yêu mến Chúa khi con đau khổ.

Con không xin Chúa cất con khỏi thử thách, nhưng xin cho con vững lòng Tín Thác trong thử thách.

Saigon đêm mưa
lethimytien1241988@gmail.com